CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"For the grace of God that bringeth salvation hath appeared to all men." Titus 2 : 11

OCTOBER 30th 1959 - No. 416 - 14 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B. HAMILTON, ONT.

14th YEAR of PUBLICATION
Authorized as Second Class Mail, Post office Department, Ottawa, Ontario.

31 OCTOBER

door Rev. F. Guillaume

In mijn zakagenda staat als bijzonderheid bij 31 October aangegeven: "Hallowe'en". Dat is wat deze datum interessant maakt en waard, eraan te denken. Onze kinderen, voorzover ze op public schools gaan, hebben al dagen tevoren hoofd en hart vol van dat "feest" en een dwaas, die denken zou, dat hun bij de vermomming en verkleedpartij ook nog verteld zou worden, dat Luther en Calvijn iets met die 31e October te maken hebben. Als we dat thuis en op onze christelijke scholen en op onze catechisaties onze kinderen niet vast inprenten dat 31 October "Hervormingsdag" is, komen ze dat in dit goede land vast niet te weten.

Zelfs in de jaarkalender van het Yearbook der Christian Reformed Church staat temidden van alle mogelijke data de 31e October toch niet als een aparte gedenkdag aangegeven. Het is blijkbaar niet een dag, die we officieel onderhouden: toch, getuige advertenties en berichten in onze kerkelijke en algemeen christelijke bladen, wel een dag, waarop het aan het initiatief van de mensen zelf wordt overgelaten, aan het herdenken van de Kerkhervorming op enige wijze vorm te geven. Wat ons blad betreft, het wil geen enkel jaar, maar zeker niet in dit uitgesproken Calvijn-jaar aan deze datum voorbijgaan.

Toen Luther op de 31e October 1517 zijn diep ernstige bezwaren tegen de verroomste kerk van Christus bekend maakte, viel eigenlijk alle nadruk op het gevaar, dat de gelovigen van een kerk zonder Woord bedreigde. Dat was het ontzettend kwaad, dat het geloof dreigde te vernietigen: wel een kerk, maar geen Woord, waaraan die kerk zelf onderworpen is. De Roomse kerk denkt zich immers te zijn de voortgaande menswording van God, ze heeft het onfeilbaar leergezag. Daarom moet de ziel haar heil en troost uit de hand van de kerk ontvangen. Dit, zeiden de reformatoren, is kerkelijke afgoderij: een kerk, die zichzelf vergoddelijkt, die zelf het heil meent in handen te hebben en de vergeving der zonden meent te kunnen uitdelen in de bediening van de mis en de absolutie, zonder dat de gelovigen in het lezen van Gods Woord, door Gods Geest geleid, de rijkdom van Gods genade zien opengaan, die Hij om niet aan zondaren bewijst. Tegen die achteruitzetting van het Woord verhief de Reformatie haar stem. Een beroep op het Woord van God is immers in de Roomse kerk een onmogelijkheid, daar deze kerk haar norm niet vindt in het Woord Gods, maar in zichzelf, in haar leergezag, in haar eigen onfeilbaarheid. De Bijbel ligt ingekapseld, verkelkt, bevroren binnen de gezaghebbende uitlegging van de kerk zelf. Een Rooms Katholiek moet luisteren naar de boodschap der kerk en mag die onder geen voorwaarde toetsen aan de boodschap van het Woord Gods zelf.

Zo gedenken we vandaag met blijdschap, hoe de Kerkhervorming de Bijbel als het Woord van God weer op zijn plaats gezet heeft, b o v e n de kerk, boven ons allen, waaraan wij samen onderworpen zijn en waarvoor wij door genade vrijwillig buigen. Het Woord Gods, dat zult ge laten staan en niets daarbij verzinnen, zo heeft Luther gezongen, en dat is ook voor vandaag het enig licht in alle levensdonkerheid.

Echter, de Reformatie zette wel in met deze strijd tegen "Kerk zonder Woord", maar in haar voortgang had ze al spoedig ook een tweede gevaar onder ogen te zien, n.l. dat van "Geest zonder Woord". Uit dezelfde reactie tegen de overheersende en de vrijheid rovende positie van een kerk, die Gods Woord niet gelden liet, kwam de idee van de Wederdopers en Geestdrijvers op, die met een roemen in de Geest van God die hen leidde, op eigen gekozen wegen ging, zonder te vragen naar nauwkeurige gehoorzaamheid aan het Woord. Vooral Calvijn heeft naar deze t w e e zijden front gemaakt en we zullen goed doen, van zijn geschriften en inzichten te blijven kennis nemen, om in deze tijd, vol sectarische invloeden, het juiste spoor te kunnen kiezen. Laat me enkele citaten geven uit de beroemde brief van Calvijn aan Kardinaal Sadoletus: deze brief was een antwoord, waarin Calvijn reageerde op de schriftelijke poging, die de kardinaal gewaagd had, de Raad van Genéve weer tot de Roomse kerk terug te brengen.

"Als gij in de kerk datgene ziet, wat in de ganse historie evenals thans over de ganse aarde, in Christus alleen en eendrachtig, overal en altijd door de enige Geest van Christus geleid is, — waar blijft dan het Woord Gods, het duidelijk kenteken, dat de Here Zelf ons, zo dikwijls Hij van de kerk gewaagt, zo na aan het hart legt? Omdat Hij voorzag, hoe gevaarlijk het is, maar steeds op de Geest zich te beroepen, zonder op het Woord acht te geven, heeft Hij, ja wél de leiding der kerk door de Heilige Geest beloofd, maar Hij heeft die leiding aan het Woord gebonden, opdat zij niet in onzekerheid en onbestendigheid zou opgaan. In deze zin spreekt Christus: Wie Gods Woord hoort, die is uit God: het zijn Zijn schapen, die Z ij n stem als de stem van de herder erkennen: wie echter een andere stem volgt, behoort een vreemde toe. In deze zin ook verkondigt de Geest door de mond van Paulus: de kerk is op het fundament der apostelen en profeten gebouwd. Verder: de gemeente is gereinigd met het bad des waters door het Woord. Duidelijker nog vernemen wij door de mond van Petrus: die wedergeboren zijt uit onvergankelijk zaad door het levende en eeuwigblijvende Woord Gods. Eindelijk: waarom wordt in de prediking van het evangelie zo dikwijls Gods Rijk genoemd, wanneer het niet de scepter zou zijn, waarmee de hemelse Koning zijn volk regeert?"

En als tweede citaat nog dit: "Door twee partijen, die hemelsbreed van elkaar verschillen, worden wij aangevallen. Want waarin gelijkt nu die van de Paus uiterlijk op die van de Wederdopers? En toch — hieraan kunt gij zien, hoe de duivel zich nooit zo de dekmantel kan omslaan, of hij verraadt zich toch nog met een klein plekje: beide voeren hetzelfde hoofdwapen tegen ons. Wanneer zij namelijk tot vervelens toe met het Woord "Geest" schermen, beogen zij daarmee niets anders dan het oprichten van hun eigen leugengebouw op het graf van het verworpen Woord Gods. En gij, Sadoletus, moet het schandmerk dragen, dat gij de Geest door de scheiding van het Woord ingebrand hebt. Want gelijk zij, die de weg naar God zoeken, zonder wegwijzer op een kruisweg staan, voelt gij u genoopt, de vraag op te werpen, of het beter is, het gezag der kerk te volgen, dan wel te luisteren naar de uitvinders van een nieuwe geloofsleer, zoals gij dat noemt. Indien gij wist of althans uw wetenschap niet begraven wilde, dat de Geest wel de kerk verlicht, om haar het verstaan van het Woord Gods te schenken, doch dat dit Woord haar als toetssteen voor alle leringen dienen moet, had gij dan ook zulk een spitsvondige en slimme vraag gesteld? Leer dan uit deze poging, dat het even nadelig is, met de Geest zonder het Woord te pronken, nadat het verworpen is, als het Woord zonder de Geest uit te dragen."

Opnieuw wordt ons op de hervormingsdag 1959 toegeroepen: herinner U de strijd die vier eeuwen geleden gevoerd werd, onthoud en betracht de argumenten en bid God om Zijn genade en de hulp van de Heilige Geest, opdat wij en onze kinderen mogen staan in dat levend geloof, in gehoorzaamheid aan het Woord van God en strijdend voor Zijn eer.

Een groep Eskimo's aan boord van het regeringsschip C. D. Howe in het Canadese Noorden. Zie de reportage hierover op pag. 4 van dit nummer.

Wie de toekomst heeft

Iemand heeft eens gezegd, dat de twintigste eeuw aan Canada toebehoort. Dat is vermoedelijk wel wat optimistisch. Het lijkt er meer op, dat Canada in de twintigste eeuw zijn zelfstandige positie meer en meer verliest in het beeld van de wereldmachten. En dat is misschien niet zo tragisch als het wel klinkt.

Nikita Khrushchev, de leider van een grote wereldmacht heeft wel geen bezoek aan Canada gebracht, maar voor de Canadezen maakte dat weinig verschil; zij konden hem over een wijd open grens en met behulp van T.V. even goed zien als de Amerikanen zelf. En ze hebben ook evengoed het gevoel gehad, dat hij eventjes heel dicht bij geweest is. Maar ze zullen ook evenals de Amerikanen de invloed van zijn bezoek ondervinden en van het tegenbezoek, dat Eisenhower zal brengen.

Canada is bij deze belangrijke gebeurtenissen in de wereld evengoed betrokken als Amerika. Zowel op het gebied van de defensie als van de economie is Canada in vrij grote mate aan Amerika verbonden en aldus aan het lot van Amerika. En ondanks allerlei politieke en nationalistische toespraken, die we de laatste twee jaar konden horen, is in het algemeen in Canada de neiging aanwezig om meer continentaal te denken en te handelen, dan nationaal. Continentale luchtverdediging werd een werkelijkheid in NORAD. De Borden Commission (zie C.C. Oct. 16, 1959) adviseert een continentale oliepolitiek, geen strikt nationale. De ontwikkeling van het Canadese Noorden is gebaseerd op de behoeften van Amerika aan grondstoffen en mineralen, waarvan de voorraden in de U.S.A. uitgeput raken.

Hoe groter het militaire gevaar wordt voor de Verenigde Staten, des te dichter zal Canada ermee verbonden worden. Wordt het gevaar minder dan zal Canada meer gelegenheid krijgen tot zelfstandige ontwikkeling. De Amerikaanse positie is dus wel zeer belangrijk voor Canada en daarom ook het resultaat van de bezoeken van de hoge heren. Als Canada haar defensie-uitgaven verminderen kon en een deel ervan gebruiken om op vreedzame wijze goodwill te kweken in andere landen en daarmede de exportmogelijkheden te vinden, die wij zo nodig hebben, dan zou dat ook economisch een gunstiger beeld geven.

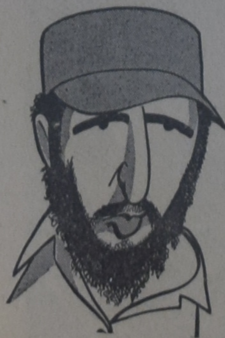
Heeft het bezoek van Khrushchev hoop gegeven voor een dergelijke verwachting? Sommigen menen van wel, maar dan zal men zeer voorzichtig tewerk moeten gaan. Er is

(Vervolg op pag. 2)

CHRISTELIJKE GRONDSLAGEN ?

De raad van de protestantse kerken van Cuba staat in gesloten orde achter de revolutionaire regering van dr. Fidel Castro. Dit blijkt uit een categorische verklaring van de raad, die in Havanna gepubliceerd is. De raad betreurt het, dat de sociale en politieke doeleinden van de beweging van Castro bij de Amerikanen zo weinig begrip hebben gevonden en als revolutionair extremisme worden afgedaan.

De in vele Amerikaanse kringen geuite bewering, dat het bewind van Castro dicht bij het communisme staat, wordt door de raad der kerken met kracht van de hand gewezen. Volgens de raad probeert Castro veeleer in het leven van 't Cubaanse de "christelijke grondslagen" van de vrijheid, gelijkheid en broederschap van alle mensen te verwerpelijken.

Hiermee hebben zich voor de tweede maal in enkele weken tijds kerkelijke kringen in Cuba genoopt gezien, de politiek van hun regeringsleider te verdedigen tegenover Amerikaanse beschuldigingen. Protestantse jeugdleiders van verschillende denominaties hebben zich eveneens solidair verklaard met de regering van Castro, volgens een bericht in Centraal Weekblad.

* * *

Wij hebben deze berichten met enige verwondering gelezen. Wat hier "de christelijke grondslagen" genoemd worden, zijn kennelijk niets anders dan de grondslagen van de Franse Revolutie: Vrijheid, Gelijkheid en Broederschap. Wij menen te weten, dat er ook in Cuba kerken en individuele christenen zijn, die betere grondslagen kennen dan deze. Geve God hen getrouwheid aan de ware christelijke grondslagen, ongeacht of zij daarmee al dan niet in conflict komen met de wensen van de nationale machthebbers.

DE TOEKOMST

(Vervolg van pag. 1)

immers nog geen sprake van, dat er ook maar aan gedacht kan worden op drastische wijze stappen in deze richting te nemen, zoals b.v. het terugtrekken van Canadese strijdkrachten uit Europa, het overlaten van de kostbare poolverdediging aan Rusland en het omvormen van Canadese strijdkrachten voor beveiliging van uitsluitend het eigen land.

De enige wijziging ten gunste die tot nu toe opgemerkt zou kunnen worden, betreft alleen nog maar de atmosfeer waarin de machten tegenover elkaar staan. In de koude oorlog heeft men van beide zijden gevreesd een stap te doen, die de andere partij als "zwakheid" zou kunnen opvatten. Dat is de grote moeilijkheid. Ook Khrushchev heeft tijdens zijn bezoek aan Amerika niet meer losgelaten dan hij zich van tevoren had voorgenomen.

Er schijnt verandering van temperatuur merkbaar te zijn in zoverre, dat Khrushchev gezegd heeft, dat beide partijen bereid moeten zijn, elkaar halfweg te ontmoeten. Deze nieuwe atmosfeer zal moeten blijken bij de besprekingen over Berlijn. Intussen zijn over minder belangrijke zaken al onderhandelingen geopend tussen Rusland en de Ver. Staten en hierin schijnt tenminste een teken te schuilen van een iets minder koude oorlog. Een van de onderwerpen waarover onderhandeld wordt is de oorlogsschuld die Rusland heeft bij Amerika. Het betreft ongeveer 800 miljoen dollar. Ook wordt geprobeerd, een overeenkomst te vinden voor het uitwisselen van de resultaten van atoomonderzoek voor vredesdoeleinden en het uitvoeren van gezamenlijke medische projecten. Tevens wordt opnieuw gesproken over het uitbannen van atoomproeven.

De twintigste eeuw behoort niet aan Canada. We leven in een wereld, waar twee reuzen hun wederzijds wantrouwen schijnen te verminderen op de drempel van een tijdperk, waarin andere reuzen kunnen opstaan. Er is sprake van een Ver. Staten van Europa, welke met macht en invloed tussen die van de U.S. en de U.S.S.R. zou komen te staan. Er is vrees voor een nog grotere reus, het moderne China. Tijdens het bezoek van Khrushchev werd in Washington de volgende "grap" uitgevonden:

"If you are an optimist, have your children taught Russian. I you're a pessimist, see that they learn Chinese."

Dat is een tamelijk zuur grapje. Het is wrange humor, omdat er angst achter zit. Angst over de vraag, aan wie de toekomst toebehoort. Niet aan Canada, maar dan misschien aan Rusland? Of aan China?

Uit deze angst is geen bevrijding mogelijk, tenzij men erkent dat de toekomst toebehoort aan een ander rijk, het Rijk van Koning Jezus, die de wereld al heeft overwonnen. Hij zegt: "Vreest niet, want Ik ben met U alle dagen."

YOUNG PEOPLE'S ACTIVITIES

The Fall Rally of the Eastern Ontario League of the Young Calvinist Federation, was held on Thanksgiving Day in the Chr. Ref. Church of Ottawa.

Our Vice-President, Ralph Mulder, led this Fall Rally. We sang together Hymn no. 429: 1, 2 and 3 after which the chairman read Psalm 8 and spoke a hearty word of welcome.

Rev. P. G. Schrotenboer from Ottawa then introduced to us the guest speaker of the evening: Rev. K. Hart from Peterborough. Rev. Hart spoke to us in a very inspiring way about the Rally Theme "On the Alert". He pointed out that there is a danger among our people of becoming one with our worldly neighbours, and do nothing else but speak about peace, forgetting the "ANTITHESIS", the fight, for the Christian way of life.

The speaker referred to Bible passages showing us that right from the beginning Jesus tells us to be alert, wide awake, seeing and understanding the dangers around us. We want the very best for Canada because we love our new country, and therefore there has to be a constant fight for King Jesus. The speaker pointed out that we would not make ourselves popular by fighting because the world loves peace, but we have to be on the alert, and take every chance there is to proclaim the gospel and work for our Lord and Master.

After an inspiring Sing-Song led by Oscar de Roos, Rev. Schrotenboer gave us a report on the 1959 Convention held in Edmonton. He urged us to make early plans to attend the 1960 Convention, because a gathering of so many young people of one faith is an experience which will not soon be forgotten.

Refreshments were served during the Recess Period, after which we started again with the singing of our Calvinist Federation Song. Then came the "Trial" part of our program. Invitations were send to all societies asking them to contribute 10 minutes to the program with anything they liked. A beautiful trophie was awarded for the winning society.

This was a success. Seven Societies partook and were judged according to (1) originality, (2) entertaining value, (3) performance, etc. Montreal was the lucky group, and the winners went home very proud.

The roll-call showed that there were 174 members present.

After a few announcements by the league secr. regarding the "League Paper", Kees van Dien closed this wonderful meeting with thanksgiving to God.

Dorothy Veenstra
(League secretary)

THE NIAGARA LEAUGE Y.C. FALL RALLY

October 16 about 500 Y.P. gathered in the Jarvis Christian Reformed Church for our annual Fall Rally. Ralph Norg led us in a sing-song. Our president spoke a few opening words, read Luke 21 : 1—24 and led us in prayer. Following this was an organ solo by one of the Jarvis girls. She played for us "The Holy City". Harry Kersies of Brantford then did a recitation entitled "Het Stopwoord". This was quite humorous. A solo by one of the Burlington Y.W.S. added to the enjoyment of the evening. Community singing of hymn 189 was followed by a collection for our Federation. Steve Elgersma recited for us a very serious poem, "What is your Answer?"

The highlight of the evening was the wonderful speech of Rev. Schaafsma on the theme of our Rally, "On the Alert". We must not be like unto the five foolish virgins, but like the wise who had their lamps burning when the groom arrived. The speaker stressed the point that summer is coming for all the believers. We must be on the alert at alle times for we know neither the day nor the hour in which the Lord cometh. After the singing of the Federation Song, Rev. Schaafsma closed with us in prayer, thanking our heavenly Father for this inspiring Rally.

A. A.

On Your Way

SOMETHING ABOUT A FOOL

"How hard is it for them that trust in riches to enter into the kingdom of God."
Mark 10 : 24

In Luke 12 a story is told of a certain wealthy farmer. This farmer was progressive in every way. He knew soil and farm management to a "T" and kept his books in order. He never did patch-work but always razed old and too-small buildings and built brand-new ones. His farming methods really paid off. Quite early in life he could retire and decided to do so.

A bumper crop helped him make this decision. He judged that if he could realize the fast-ripening bumper crop he would have more than enough to keep him through his remaining years. Therefore he decided to retire, build himself a cozy villa, and let his boys carry on with the farm.

Happy with this decision, his mind busy with these pleasing plans, he retires to bed one evening. In the morning he will begin executing his plans, so he thinks. But in the morning he is found dead in bed. A heart attack has taken his life.

Too bad, his friends and neighbours say. Just when he was ready to enjoy something of his hard work he must leave it all for another.

But the tragic part of this story is that God calls this progressive farmer a fool. That leaves no hope for his eternal joy but spells out his eternal condemnation.

A fool is one who lacks understanding. Such a one does not see the reality of things. So it was with this farmer. Outwardly he was a model citizen. He worked hard, efficiently, carefully, and honestly. Outwardly his life was exemplary. He did exactly what God wants every farmer to do. But inwardly, unknown to others, he served and put complete trust in riches.

In a sober way this narrative reminds us that the best of citizens or church members can easily be the biggest fools. That depends on whether we serve God or Mammon. Possibly we too, though outwardly serving God, inwardly live as this man and say in our heart, "my goods" and "my fruits" and "my soul" and plan for the future as though we controlled it. Then we fail to honor God in our lives and do not trust Him.

Just how does God count in our life? Do we truly live for Him and trust Him? Or are we, though outwardly good church members, pious fools?

C. W. Tuininga.

REGIONAL CONFERENCE C.T.U.C.

The second Regional Conference on Actual Social Problems of the Christian Trade Unions of Canada was held on Saturday, October 24 in the Hamilton Y.M./Y.W.C.A. Chairman Mr. C. De Ruyter pointed out, that Canada's industry needs Christian guidance, which to bring is the aim of the C.T.U.C.

Mr. Ron Gostick, editor of the Canadian Intelligence Service gave his view on the political situation in connection with the visit of Mr. Khrushchev. His opposition against communistic ideology is well known. Mr. B. Graham, member of the National Executive Board of the C.T.U.C. gave some information on the stand of the organization, almost a year after it was founded. He also spoke on the Christian principles which are to be used in the stuggle against communistic and anti-christian forces in our days.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

Executive Committee: Rev. Jac. Geuzebroek (President), Rev. A. H. Venema (Secretary), Rev. J. Van Harmelen, H. Tiesma and D. Farenhorst. In charge of editorial matters: D. Farenhorst.

Associate Editors: Rev. A. De Jager, Rev. J. Gritter, Rev. F. Guillaume, Rev. K. Hart, Dave Valstar, Rev. H. Van Andel, Rev. T. C. Van Kooten.

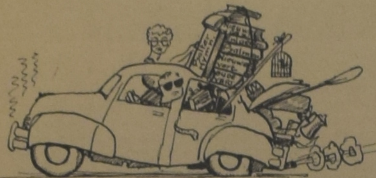
Department Editors: Rev. J. Ehlers, Mrs. T. Van Ameyde, Rita Van Westenbrugge, Mrs. A. Wagenaar.

Contributors: A. Bisschop, C. Bijlenga, Mevr. J. M. De Groot—Vreugdenhil (Netherlands), Rev. J. De Jong, Rev. H. De Moor, Rev. J. Hanenburg, Rev. A. B. C. Hofland, W. C. Homburg, Rev. N. B. Knoppers, Rev. Dr. R. Kooistra, Rev. H. W. Kroeze, Rev. J. Kuntz, Miss H. C. Kruizinga, Rev. J. Overduin, Rev. A. Persenaire, Dr. L. Praamsma, Wm. R. Rang, Dr. J. Roukema, M.D., Rev. A. W. Schaafsma, Rev. D. J. Scholten, Prof. Mr. L. W. G. Scholten (Netherlands), Rev. Dr. P. Schrotenboer, Rev. Dr. G. J. Spijkman, J. W. F. Uitvlugt, Rev. A. J. J. VandenPol, Rev. F. L. VandenBom (Australia), Mr. J. Vander-Vliet, Rev. H. A. Venema, Mr. L. Verbeek, Mr. A. Verdun, P.Eng., Rev. J. Vriend, Rev. M. Vrieze, and others.

"BIBLIO BALLAST"

VACANTIE HERINNERINGEN

Onze wagen, volgeladen met de verschillende artikelen, die men voor een normale, comfortabele vacantie nodig heeft, stond klaar voor de aftocht, toen vrouwlief mij er op attent maakte, dat wij geen Bijbel bij ons hadden. Daar we op dit moment buiten bij de wagen stonden, snelde ik terug naar ons "apartment" op de tweede etage, om even de Bijbel te pakken. Bij het bestijgen van de trappen flitste het door mijn hoofd, dat wij (gedachtig aan de woorden van onze predikant) onze Zondagen zouden doorbrengen, alleen in plaatsen waar een gemeente was van onze denominatie. Bij het openen van de deur van onze "flat" stoof ik dus af op: de Nederlandse Bijbel (N.V.) met 150 psalmen en 29 gezangen, onze Engelse Bijbel (King James Version), en de Psalter

Hymnal. Juist zou ik de deur weer sluiten en vol trots naar de wagen gaan om mijn vrouw eens te tonen hoe oplettend en precies ik was geweest, door maar meteen "alles" mee te nemen, toen ook zij boven aan de trap verscheen met de bedoeling mij te wijzen op datgene waar ik zo goed aan had gedacht. Daar wij een koffer in de wagen hadden die nog niet volkomen vol was, haalden we deze uit de "trunk" en stopten daar dit gedeelte van onze boekenschat in. Echter was hij nu wat overvol waardoor op de "sidewalk" een kleine demonstratie werd gegeven in het pakken van te volle koffers. Na veel gehijg en gesteun, alsmede enkele meters touw, hadden wij na een kwartier "hard werk in de vacantie" de zaak zo voor elkaar, dat de koffer weer in de "trunk" kon. Terwijl we wegreden, bemerkte ik dat we aardig wat spullen bij ons hadden; want de gaspedaal moest iets dieper worden ingedrukt dan gewoonlijk en de achterveren schenen dit uit zichzelf te doen. Na ongeveer vijftien minuten door het gehaaste (maar langzaam opschietende) stadsverkeer te hebben gereden en we de buitenwijken van de stad waren genaderd, was het de voormalige ouderling Van Der Waag, die het waagde mij met zijn Volkswagen "Van" af te snijden, zodat hij nog net door het naar rood overhellende oranje licht kon rijden en ik moest stoppen voor het nu toch definitieve, rode licht. Ik smeet enige rare woorden naar de VW van V. D. W., welke hij door het gieren van de "rear-engine" toch niet hoorde, toen mijn vrouw opmerkte dat "'wie waagt, wint". Dit maakte mij nog kwader, daar het V. D. W. was die gedurende zijn ouderlingschap propageerde dat rhytmisch zingen de *enige* manier van zingen was, wat tot gevolg had dat we fl. 30,00 uitgaven voor de aankoop van voornoemde Bijbel met psalmen en gezangen, waarin de halve noten cursief staan gedrukt. Met deze uitgave hadden wij meteen de nieuwe vertaling in ons bezit, welke men thans in onze gemeente gebruikt. Wat nieuwigheden betreft is onze gemeente zeer vooruitstrevend.

Achter ons was opeens een leger van toeters te horen daar het verkeerslicht blijkbaar al een halve seconde op groen had gestaan. De gaspedaal (mitsgaders de banden en gedeelten van het ingewant onzer "foreign" wagen) moesten het toen maar ontgelden, met het resultaat, dat we vlugger op de "highway" waren dan aanvankelijk het plan was. De reis verliep voorspoedig en wij kwamen al gauw in het plaatsje G. aan, waar wij de Zaterdag en de Zondag zouden doorbrengen. s Zondagsmorgens gingen wij naar onze kerk waar op het "board" stond aangegeven dat de dienst in het "Dutch" gehouden zou worden. Wij gingen (dankzij onze voorzorgmaatregelen) met onze N.V. de trappen van het kerkgebouw op, waarbij de snelheid van onze passen reeds werd aangestoken door het rhytme, van het voorspel van de organist, die later heel wat mans bleek te zijn. Hoe groot was echter onze verbazing, toen we op het bord met psalmen en gezangen, gezang 34 aangekondigd zagen. Het bleek dat men in deze gemeente, het destijds in Nederland uitgegeven boekje met dertig gezangen en nieuwe formulieren, ook in gebruik had genomen. Mijn doordenkendheid, bij het inpakken van de bagage, was in deze dus van nul en gener waarde geweest. 's Avonds gingen we naar de Engelse dienst van deze gemeente, waar een candidaat de plaats van de predikant had ingenomen. Bij het aankondigen van de schriftlezing, zochten wij naarstiglijk naar het te lezen gedeelte en vonden het gauw in onze King James Version. De "bijna-dominee" had al drie verzen gelezen toen wij gingen begrijpen dat we wel het bedoelde gedeelte voor ons hadden, maar hij een andere vertaling gebruikte. (We weten nog niet welke, maar het zal wel de Berkeley zijn geweest???) De nieuwe Psalter Hymnal-nummers stonden dit keer op het bord, terwijl de oude, corresponderende nummers, mondeling werden bekend gemaakt. Dit deed mij denken aan onze gemeente waar het net andersom wordt gedaan.

Het volgende weekend waren we in een andere gemeente waar we bijna helemaal niet konden meelezen. Daar gebruikte men de oude Nederlandse vertaling, terwijl het formulier voor het avondmaal uit het nieuwe boekje van dertig gezangen uit Nederland kwam. Ook enkele gezangen kwamen uit het nieuwe "boekske". 's Avonds werden alle Psalter Hymnal-nummers alleen volgens de nieuwe uitgave aangekondigd.

Toen onze vacantie ten einde liep en wij huiswaarts reden met onze overbelaste wagen, zijn wij, in de buitenwijk van onze stad, even bij broeder Bookseller aangegaan, die daar op dat moment, voor het oog, een "roaring business" deed.

Van onze gemeente waren er enkele lieden die nog betrekkelijk vers uit Nederland waren aangekomen. Wij waren daar om een nieuwe Psalter Hymnal te kopen. Broeder B. overhándigde die met een grote grijns, terwijl hij $1.75 (Vastgestelde prijs; bij de Canadese wet is het verboden prijzen vast te stellen.) op de kassa aansloeg, met de behendigheid van iemand die na een paar keer pianolessen te hebben genoten, was opgehouden en vanaf die tijd alleen maar die drie noten met ervaring kon spelen. Ik veronderstel dat alle "booksellers" die onze gemeenschap rijk is, (en dat zijn er nog al wat) het als "kassa-muziek" beschouwen, toen werd aangekondigd dat we weer eens iets nieuws moesten aanschaffen, om in staat te zijn 's Heren lof te verkondigen. Buiten de winkel vertelde een van de nieuw aangekomenen mij, dat hij zijn nieuwe Psalter Hymnal wilde ruilen voor een oude. Zijn reden hiervoor zijnde, dat onze gemeente alleen nog maar het bord met oude nummers handhaafde en vanaf de kansel niet meer de nieuwe nummers werden bekend gemaakt. Achteraf bleek de kerkeraad (gezien de vacantie van onz predikant) te hebben vergeten de "visiting" dominees op dit punt te wijzen. Op een Zondag ging een broeder der gemeente, voor het begin van een der diensten, even bij de kerkeraad aan met de opmerking, dat de nieuwe nummers steeds werden vergeten. Het bleek echter dat geen der broeders kerkeraad, noch de "visiting" dominee in het bezit was van de nieuwe uitgave. Een maand lang hebben de "gelukkige" bezitters van het nieuwe "mode-snufje" toen niet kunnen meezingen in de Engelse diensten, tezij ze vliegensvlug via de "index of first lines" of met capriolen van staan en naar voren of achteren buigen bij een ander konden spieken. Hij die het eerste het nieuwe corresponderende nummer had gevonden maakte dat aan andere lotgenoten bekend, door handen en vingers op te steken. Het deed sommige vreemdelingen denken aan de gebarentaal van doofstommen.

Toen we onze straat binnenreden, zat onze buurman, broeder Kunstenaar, toevallig wat te schetsen. Onze afgeladen "car" ziende en ons over de kerkbezoeken en -boeken horende, begon hij meteen te werken, met het hierbij afgebeeld resultaat.

Nadat we onze auto hadden af- en uitgeladen, bemerkten wij dat de veren nog niet helemaal "broke" waren want hij begon in hoogte toe te nemen. Zijn koplampen vertelden mij echter, dat hij niet graag weer zulk een last wilde torsen en indien wij echt "alles" hadden meegenomen, hij het niet zou hebben overleefd. In onze "overbevolkte' boekenkast prijkt nu ook de nieuwe Psalter Hymnal. Op de Berkeley na hebben we dan ook "alles". Gezien die overbevolking, ben ik van plan om aan mijn vrouw voor te stellen, Hasper (die we als nutteloze dienstknecht bezitten) een visum te geven, waarop hij naar de prullebak kan emigreren.

Bij het nazien van de, gedurende de vacantie aangekomen, post, bemerkte ik ook Centraal Weekblad van 8 Augustus j.l., waarin ik het volgende las.

"Wanneer de generale synode akkoord gaat met de voorstellen van de deputaten voor herziening en uitbreiding van de bundel "Enige Gezangen" zal de liederenbundel onzer kerken eerlang 134 nummers bevatten. Van het "oude bundeltje" (29 gezangen) werden in het deputatenvoorstel slechts acht ongewijzigd overgenomen; zeven werden in het geheel niet meer opgenomen, terwijl de overige veertien meer of minder sterke wijzigingen ondergingen."

"Ook het "vervolgbundeltje" (30 gezangen) dat sinds de synode van Leeuwarden (1955/'56) vrijwel overal in onze kerken in gebruik is, onderging een verandering. Negentien gezangen werden veranderd, in sommige gevallen bij voorbeeld geheel opnieuw vertaald, in een ander geval betreft de verandering slechts één of meer woorden. Eén gezang uit dit vervolgbundeltje werd niet meer opgenomen ("Komt, laat ons haastig voortgaan"), omdat de deputaten dit bij nadere beschouwing geen kerklied achten. Tien gezangen werden ongewijzigd overgenomen."

Ik hoop dat door het schrappen van dit ene gezang, de haast in het uitgeven van nieuwe werken, nu ook wat wordt getemd, aan beide zijden van de oceaan.

K.

OPROEP:

Het Noorden Lokt

Als reactie op onze reportage over het Noorden van Canada (CC 9 Oct. 1959) hebben wij van verschillende lezers brieven ontvangen met verzoek om meer inlichtingen aangaande werkgelegenheid, mogelijkheden en omstandigheden etc. Wij hebben hen moeten antwoorden dat wij niet bevoegd zijn, en ook niet over voldoende informatie beschikken, om advies of raad in dezen te geven. Wat werkgelegenheid betreft kan men betrouwbare inlichtingen vragen bij een kantoor van de National Employment Service en voor andere inlichtingen kan men ten dele terecht bij het Department of Northern Affairs.

Maar het is mogelijk dat er onder onze lezers personen zijn, die uit ervaring kunnen spreken. Wij hebben lezers die ver in het Noorden wonen, tot in de N. W. Territories en Yukon, en er zijn ongetwijfeld ook wel andere, die ervaring hebben opgedaan met wonen en werken in Canada's Noorden. Aan hen richten wij hierbij een oproep om hun medelezers zo mogelijk te helpen. Schrijf aan Calvinist-Contact wat U uit eigen ervaring weet over het leven in het Noorden van Canada en de redactie zal zien, of wij uit de ontvangen gegevens een artikel kunnen samenstellen, dat belangstellenden meer inlichtingen kan verstrekken.

Met de C.D. Howe naar de Poolzee

Belevenissen van een Nederlandse verpleegster

Door Joan Vander Woerd R.N.

Ieder jaar vertrekt er uit Montreal in het hartje van de zomer een ijsbreker van de Canadese regering naar het gebied van de Poolzee ten Noordoosten van Canada om in bijna onbereikbare streken door te dringen tot de nederzettingen van de Eskimo's die daar hun primitief bestaan van jagen en vissen leiden.

Vorig jaar was een van de passagiers op deze ijsbreker een Nederlandse verpleegster, Joan Vander Woerd uit Hamilton, die als lid van de medische staf deze bijzondere tocht meemaakte en ons hiervan het volgende verhaal vertelt:

Ik achtte mezelf gelukkig, om als Nederlandse verpleegster deze kans te krijgen. Doordat ik in het Mountain Sanatorium te Hamilton en ook in Moose Factory, Ont. veel met Eskimo patienten in aanraking was gekomen, was ik erg geinteresseerd in deze mensen en wilde ik graag weten, hoe hun dagelijks leven is en hoe en waar ze wonen.

De boot vertrok eind Juni van Montreal. Het was de C. D. Howe, die in 1950 gebouwd was en eigendom is van het Department of Transport. We zouden ongeveer 30 settlements aandoen, die behalve in de zomer niet of moeilijk te bereiken zijn om er voorraden, post en medicijnen te brengen en er medisch en ander werk te doen onder de bevolking.

Er waren ongeveer 50 passagiers aan boord, o.a. leden van de R.C.M.P., employees van de Hudson Bay Company, wetenschappelijke onderzoekers, geologen, postambtenaren, dominees (Anglican), priesters, sociaal werkers, regeringsambtenaren en de medische groep, bestaande uit 11 personen, nl. drie dokters, een röntgenassistent, een tandarts, twee verpleegsters, twee helpers en een tolk.

Vanuit het Mountain Sanatorium en verschillende andere sanatoria in Canada kwamen er in Montreal ongeveer 50 ex-patienten aan boord die — sommige na verscheidene jaren — het vooruitzicht hadden, weer naar hun families terug te kunnen keren. Daar de boot elk jaar dezelfde route neemt moesten sommigen van hen wel twee maanden aan boord blijven, voordat zij op de plaats van bestemming waren.

Bij ons vertrek was de St. Lawrence River heerlijk rustig. Maar zodra we in de Hudson Strait kwamen, begon het te stormen. Vooral de Eskimo's waren behoorlijk zeeziek.

Al spoedig zaten we dik in het ijs. Na zeven dagen varen deden we het eerste settlement aan, aan de zuidkust van Baffin Island. Iedereen zat in spanning over het verloop van de survey hier, want het was voor allen een nieuwe onderneming.

De helicopter, die op het achterdek stond, vloog uit met de dienstdoende medische officier en een ambtenaar van het Department of Northern Affairs om de Eskimo's op onze komst voor te bereiden met

AAN BOORD

behulp van de RCMP of de manager van de Hudson Bay, die in zo'n settlement wonen. Intussen lag de boot geankerd. De Eskimo's worden met kleine boten aan boord gehaald. Direct krijgt elk een registratienummer op de buitenkant van de hand gestempeld. Dan worden ze doorgegeven aan de Röntgenafdeling. Zijn ze daarmee klaar, dan krijgen ze een X in de palm van de hand gedrukt.

Vervolgens brengen ze een bezoek aan de dokter voor een "Physical examination" en na afloop daarvan wordt er naast de X een P gezet. Bij de "dentist" komt er een D bij en de zuster, die ze vervolgens immuniseert met een spuitje tegen verschillende ziekten schrijft een I in de hand. Intussen is de röntgenfoto klaar en wordt er gecontroleerd, of er geen t.b. aanwezig is. Als dat goed is komt er onder het rijtje letters in de hand een pijl te staan XPDI en dan mag de Eskimo vertrekken. Is er t.b. ontdekt dan regelt de sociaal werkster met de familie de opname van de patient.

Soms is er teveel ijs voor de kleine boten om het land te bereiken. Dan worden we met al onze uitrusting door de helicopter aan wal gebracht en wordt de survey gedaan in het Hudson Bay station of de school. Ook de blanken in het settlement kunnen gratis een doorlichting krijgen. Voor deze mensen is de komst van de C. D. Howe elk jaar een gebeurtenis waar ze naar uitzien. Als het werk gedaan is worden daarom alle blanken van het settlement door de kapitein aan boord genodigd voor een diner en een gezellige avond.

Als de voorraden en goederen van boord zijn en alle zaken geregeld voor de politiemensen, werkers voor de Hudson Bay of onderwijzers, die zich voor een aantal jaren in het settlement gaan vestigen, vertrekt de boot weer naar het volgende settlement waar ongeveer hetzelfde gebeurt.

Op de heenreis, vlak voordat we het plaatsje Sugtuk bereikten, ontving de kapitein een radiografische boodschap van een ijsbreker, die 40 mijl achter ons zat. Er was daar een ongeluk gebeurd. Een lid van de bemanning had een stuk metaal op zijn hoofd gekregen. Ze hadden geen dokter aan boord, dus vloog onze dokter naar de patient en bracht hem mee naar de C. D. Howe. Daar verdere medische hulp nodig was moest hij naar het militair vliegveld in Churchill, Man. gebracht worden. Gelukkig was er in Sugtuk een vrij groot vliegtuig aanwezig, waarmee ik de patient weg kon brengen. We vlogen dwars over de half-bevroren Hudson Bay en kwamen midden in de nacht aan. Het was een interessante tocht, maar ik was de volgende morgen blij, weer te kunnen vertrekken. Toen we echter boven Sugtuk vlogen was het te mistig om een landing op het water tussen de rotsen te riskeren. Het enige wat ons te doen stond was, weer 2 uur terug te vliegen naar Coral Harbour op het Southampton Island, waar een klein vliegveld is. 't Was 1 uur in de nacht. Met een truck werden we naar barakken gereden waar veel jonge kerels wonen, die voor het Department werken. Voor hen was het een vreemde belevenis, een meisje als logé te hebben.

(Wordt vervolgd)

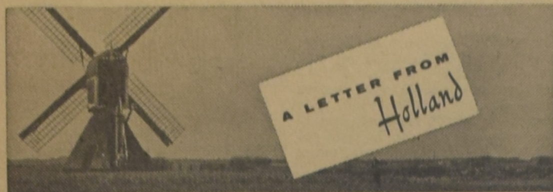
IN TWEE WERELDEN

Een van de weinige Canadezen, behalve de Eskimo's, die zich werkelijk thuis kunnen voelen in het gebied van het eeuwige ijs is de ontdekkingsreiziger Doug Wilkinson, die vijf jaar geleden zijn familie en vrienden in Zuid Canada achterliet en vertrok naar de top van Baffin Island, waar hij leefde als de aangenomen zoon van een Eskimo-jager. Hij leerde daar het rauwe vlees van zeedieren en vis eten, hij ging zelf op jacht in de donkere poolnacht, reisde met een hondenslee en vergat bijna, dat er nog een ander leven bestond.

Zo leerde hij van zeer nabij het leven van de Eskimo's kennen, waarover hij naderhand boeken schreef en films vertoonde. Tegenwoordig vliegt hij met zijn eigen vliegtuig heen en terug tussen twee werelden welke hij in vele opzichten als een verbindingsschakel dient. Hij kan de blanken meer vertellen van de Eskimo dan iemand anders en hij kan beter dan wie ook de Eskimo's benaderen om hen begrip bij te brengen voor de maatschappij van het moderne Canada.

De kleine Angnatuk, links, heeft twee van haar vier levensjaren doorgebracht in het Mountain Sanatorium te Hamilton en ze schijnt helemaal niet blij te zijn, dat ze nu genezen is en terug kan naar huis. Zelfs de pop, die ze van de verpleegsters kreeg, kon haar niet opvrolijken. Ook andere Eskimo kinderen voelen zich na enige tijd vaak zo thuis, dat ze maar moeilijk afscheid kunnen nemen, als voor hen de thuisreis begint, zoals de meisjes, die op de rechtse foto aan boord gaan van het vliegtuig, dat hen naar hun oorspronkelijke woonplatsen zal brengen.

door Mevr. Jacoba M. De Groot-Vreugdenhil

De weerpraatjes zijn in deze weken weer bizonder belangrijk en krijgen een opvallende plek in de krant. Kans op regen, stond er verleden week zaterdag met grote leters boven. Er was de een of andere depressie in aantocht, waarnaar door heel West Europa reikhalzend werd uitgezien. Het is echter mogelijk, dat deze regen onze neus voorbij gaat, waarschuwde de weerkundige medewerker. En dat is inderdaad gebeurd. Alleen het zuiden van ons land heeft een paar millimeter neerslag gekregen. Sindsdien schijnt ook in het zuiden de zon weer elke dag. Hoewel het half oktober is wordt het 's middags zomers warm. Stoken wordt hoogstens een paar uur 's avonds gedaan.

Voor de boeren schijnt deze voortdurende droogte een ramp te worden. Vooral voor de zandgronden in het oosten, o.a. de Gelderse vallei, is de situatie verontrustend. Reeds een deel van de zomer moest het vee door gebrek aan gras in de weide worden bijgevoerd en nu ziet het er naar uit, of er op grote schaal moet worden afgeslacht. In het westen van het land, waar men nog altijd over meer water beschikt, zijn de boeren een hulpactie begonnen voor hun collega's in de oostelijke provincies. Spontaan hebben ze veevoer beschikbaar gesteld, dat door militairen naar de plaats van bestemming werd gebracht. Of ze daarmee door kunnen gaan? Ook in het westen is geen overvloed.

☆

Een rede van de voorzitter van het landbouwschap, de heer Louwes, heeft zelfs de niet-landbouwende bevolking begrip voor de ernst van de situatie bijgebracht. Wanneer er niet spoedig verandering komt in het weer zullen de weiden met een sterk beschadigde grasmat de winter ingaan. Moch daarna nog een strenge winter volgen zonder sneeuw, dan zal deze grasmat de genadestoot worden toegebracht. Bovendien is de grond reeds zo droog, dat bijna geen wintergraan kan worden gezaaid.

Op een merkwaardige manier hebben behalve de boeren ook de huisvrouwen met de langdurige droogte te maken gekregen. De tapijtkever, een insect dat in ons vochtige klimaat doorgaans weinig kans krijgt, heeft zich in deze subtropische zomer op ontstellende manier vermenigvuldigd. Het is een diertje, dat volwassen wat op het onschuldige lieveheersbeestje lijkt. Zijn larven doen echter evenveel kwaad als die van de motten. En meer. Ze gaan zich namelijk behalve aan wol ook wel eens aan katoen en linnen te buiten, al zijn die stoffen voor hen onverteerbaar. Zelfs in nylon bijten ze hun ronde gaten. In vele woningen hebben deze kleine diertjes grote schrik teweeg gebracht. Het gevolg was, dat er deze herfst ouderwets is uitgehaald, ook door de huisvrouwen die zich al sinds jaren tot een voorjaarsschoonmaak beperkten. Aan oplossingen met DDT of lindaan moeten halve kapitalen zijn verspoten en de paradichloorbenzol, waarmee de vrouwen aan het strooien waren, rook men tot op de straat. Laten we hopen dat het op zo krachtige wijze bestreden insect naar het Middellandse Zee-gebied is teruggedeinsd, waar het schijnt thuis te horen. En reeds door Homerus werd gesignaleerd.

Tot zover over vee en insecten.

☆

Van de personen, die in het nieuws waren, dient allereerst de Zweedse prins Bertil te worden genoemd. Hij vertoeft in ons land om enkele van de tentoonstellingen te openen, die deze winter in ons land belangstelling voor Zweden moeten wekken. Tijdens het diner in de Zweedse ambassade, dat als afsluiting van zijn bezoek werd aangeboden, pleitte de prins voor een economische gemeenschap van alle Europese landen.

Een Roermondse zenuwarts, dr. Bäki, genaturaliseerd Hongaar, had zich om raadselachtige redenen naar Oost-Duitsland begeven. Aangezien hij voorzitter is van de Hongaarse vluchtelingenorganisatie deed die reis nogal opschudding ontstaan. Inmiddels is hij teruggekeerd, maar de reden van zijn uitstapje is even raadselachtig gebleven. Als voorzitter van de vluchtelingenorganisatie is hij afgetreden.

En dan hadden we nog een klein relletje rondom het hoofd van de televisie-sectie van de Avro, de heer Siebe van der Zee. Deze functionaris heeft in een restaurant

(Vervolg op pag. 9)

TRAGIEK IN FRIESLAND

In Schalsum deed de hervormde vicaris in de afscheidspreek de onthutsende mededeling: "Schalsum krijgt geen eigen dominee meer". Het aantal kerkbezoekers was van 20 (in 1954) gedaald tot 15. De 42 hervormde gezinnen die het dorp telt hebben samen niet meer dan 4 kleine en 2 grote kinderen. Daar kan men geen Zondagschool van houden. — In feite zijn nu al 47 van de 306 Friese kerken overcompleet.

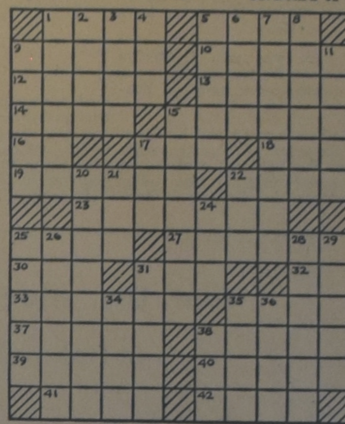
In Britswerd is de school gesloten, de onderwijzer vertrokken. De 16 Britswerdertjes gaan nu dagelijks per fiets naar Wierdum, 3 kilometer verder.

"Als de overheid niet tijdig bijspringt, heersen hier over 20 jaar Franse toestanden, waarbij totaal verlaten dorpen wegkwijnende steden omringen."

Weekly X-Word Puzzle

ACROSS
1. Hastened
5. Pain
9. Garden tool
10. Christmas songs
12. Like Swiss cheese
13. Shade of red
14. Related
15. Courteous
16. Pronoun
17. Polish river
18. Mr. Husing
19. Full of life (colloq.)
22. Organs of hearing
23. Scorching
25. Folds over
27. Senior
30. Assam silkworm
31. Old measure of length
32. Exclamation
33. Antenna
35. Anti-aircraft artillery
37. Man's nickname (poss.)
38. Similar
39. Therefore
40. Adult females
41. Asterisk
42. Never (poet.)

DOWN
1. Uttered
2. Vedic-Aryan dialect
3. Eve's garden
4. Pasha of Tunis
5. Elbow (anat.)
6. Composed
7. Birthright
8. Beetle
9. Deceives
11. Snow vehicles
15. Paymaster's list
17. Health resort
20. Office seeker
21. Footlike part
22. Conclusion
24. Sick
25. Dog's guide line
26. Rugged mountain crests
28. Cocktail mixer
29. Keepsake
31. Thread-slackening bar of loom
34. Indian of Peru
35. Large ice mass
36. Citrus fruit
38. Beard of rye

In het station Geleen-Lutterade heeft de chef van dit station, de heer J. H. Scholten, een spoorwegmaandabonnement uitgereikt aan de vierjarige Alex Hulscher, die daardoor de jongste abonnementhouder bij de Nederlandse Spoorwegen is geworen. Dat feit werd gewaardeerd met enkele geschenken waaronder — uiteraard — een eleatrische spoortrein. Alex reist dagelijks met zijn moeder naar Maastricht, waar hij een kleuterschool bezoekt.

ANKE

door

FOKA VAN LOON

KORTE INHOUD: Na een onbezorgde jeugd als dochter van een Noord Hollandse dorpssmid is Anke in het grote leven gekomen. Ze is nu mevrouw Millenaar en ze heeft een goede man en een lief dochtertje. Toen kwam plotseling de dreiging van een tweede wereldoorlog en ook Harry Millenaar moest onder de wapenen. Anke bracht met haar kind een bezoek aan haar schoonouders en daarna aan haar ouders, onbewust van de grote plaats die ze was gaan innemen in de harten van haar oude benedenburen in de stad, die haar vrolijkheid moeilijk konden missen. Vooral de blinde meneer van Garderen had het er te kwaad mee, maar gelukkig kreeg hij onverwacht bezoek van zijn neef Leo, die als officier bij hen ingekwartierd werd.

• • •

(58)

Leo schudt het hoofd toestemmend of ontkennend, hij vergeet even dat een blinde niets heeft aan mimiek. Alras ontdekt hij zijn fout. Hij buigt zich over naar zijn oom en zegt vertrouwelijk: "Zodra ik 't meisje ontmoet, dat beantwoordt aan 't ideaal, dat ik van mijn vrouw heb, dan zal ik geen ogenblik aarzelen haar te vragen, dat beloof ik u!" Het komt niet in hem op, dat er hinderpalen kunnen zijn, die 't volvoeren van dit stoute voornemen onmogelijk kunnen maken.

's Avonds even voor tienen staat hij op. "Ziezo, ik ga m'n jongens naar bed brengen, al ben ik dan geen vader! Wacht vooral niet op me. Ik vind 't straks wel. Tante! Oom! Slaap lekker!" Voor de grap maakt hij 't militair saluut en marcheert de kamer uit.

Bij zijn terugkomst uit de kazerne vindt hij de oudjes nog, al is het dan met knipperende ogen en vermoeide gelaatstrekken, bij de tafel.

"Wat is dat nu?" bestraf hij. "Ogen als knoopsgaten, zei moeder vroeger tegen ons, maar tóch opblijven!"

"Je moeder!" praat langzaam en mat de oude heer. "Ze was m'n jongste, maar ook m'n liefste zusje. We konden 't altijd zo goed samen vinden. Daarom begrijp ik ook niet, waarom ze de laatste jaren nooit meer iets van zich liet horen!"

"Weet u niet," vraagt Leo getroffen, "dat moeder aan spierverlamming lijdt? In de rechterkant van haar lichaam heeft ze helemaal geen macht meer."

"Kijk zo!" Met zijn linkerhand demonstreert hij voor zijn tante, hoe zijn moeder als een dood blok de andere hand moet verleggen.

"Och!" Het gezicht van de blinde wordt één en al bewogen tederheid. "Onze Bertha? Kan die niet meer lopen! Hoe is 't mogelijk!" In zijn geest roept hij terug, hoe ze was in haar kinderjaren. Hij ziet haar dansen onverdroten in en uit het touw; hij stelt zich haar voor als jong meisje, scherend als een vlugge vogel over de gladde ijsbaan en later was ze een rappe, altijd redderende huisvrouw. Nu is ook Bertha, die levenslustige, beweqelijke zuster van hem, dus tot stil liggen en werkeloos zijn gedoemd!

"Kan je moeder zich er nogal in schikken?" peilt hij voorzichtig, indachtig aan eigen opstandig verzet, toen met het licht van zijn ogen, zijn waarde voor de maatschappij te loor ging.

"O ja!" Leo's ogen worden vochtig. "Ik zal u eens iets vertellen. Laatst kwam ik onverwachts thuis, toen schreide Moeder. Ik vroeg: "Heeft u weer zo'n pijn?"

"Och ja, zei ze, dat ook, maar dat kan ik wel dragen! Er is wat anders. Hoor je die klokken luiden? Het kindje van Derk en Lies wordt begraven. Ze hebben beiden nog bij Vader school gegaan!"

Oom Hendrik knikt bedachtzaam: "Dat is Bertha. Helemaal. Zo was ze vroeger ook. Altijd begaan met het lot van anderen. Altijd vragen en pleiten voor haar broertjes en zusjes. Nooit voor zichzelf. Weet je" — hij wendt zich tot zijn vrouw — "wie mij sterk aan haar herinnert? Ons Vogeltje! Die heeft ook zo'n teer hartje."

"'t Kan best zijn, hoor man!" geeft tante Sanne gaarne toe. "Ik weet dat zo niet. Ik heb te weinig met Bertha omgegaan. Ze maakte wel altijd een sympathieke indruk op mij en ons Vogeltje, dat weet je, is haast een dochtertje van me. 't Is dus helemaal niet onmogelijk, dat ze op sommige punten overeen komen."

"Wie wordt in dit huis met de schone naam van "Vogeltje" betiteld?" wil Leo weten.

Mevrouw van Garderen staat op en neemt uit 't bureau een foto van Anke en haar dochtertje. "Dit is ze! Ze woont hier boven. Haar man moest ook in dienst. Daarom zijn ze gisteren in allerijl vertrokken. Hij had z'n militaire kleding hier niet. Zó onnadenkend, vind ik. Zo'n man moest toch zorgen dat hij z'n spulletjes voor elkaar had? Ieder zag het immers aankomen, dat het mobilisatie zou worden!" Met de halsstarrigheid, sommige, overigens zeer goedhartige oude mensen eigen, houdt Mevrouw van Garderen vol, dat Harry door zijn laksheid zich zelf onnodige drukte en zijn benedenburen overbodig verdriet op de hals heeft gehaald.

Leo luistert verstrooid. Geboeid blijft hij een tijdlang staren op dat vrouwengelaat met de sprekende donkere ogen. Hij leest er in een oneindige liefde en verheuging om het kind, dat haar hoofdje aan moeders borst heeft gevlijd, maar op de bodem van die spiegels der ziel gist hij melancholie en onbewuste eenzaamheid.

"Is ze niet lief?" vraagt tante Sanne. Haar argeloos hart vermoedt een hevige interesse voor Anke's mooie baby.

"Ja!" antwoordt Leo, "maar hoe komt u er bij haar "Vogeltje" te noemen?"

Dan lacht de blinde voor de tweede maal die dag overluid. "Jullie begrijpen elkaar niet al te best. Tante Sanne bedoelt het kind en jij bestudeerde de moeder. Ze zingt zo zuiver als een nachtegaal, dáár heeft ze haar bijnaam aan te danken. 't Zijn vaak stichtelijke liederen, die ze ons voorkweelt — wat mij betreft kon ze gerust wat luchtiger genre kiezen — maar toch luister ik graag naar haar. Ze heeft haar oude buurman er vaak de tijd mee gekort."

Als Leo zich ter ruste heeft gelegd, denkt hij lang na over het vreemd verloop van deze dag. Zijn collega's zullen zich waarschijnlijk hogelijk verbazen over het uiterst rustige pension, waar hij terecht is gekomen. En toch is zijn verwachting om onverklaarbare geheimzinnige redenen zeer gespannen. Wat zal het zijn? Hoewel hij al bad, vouwt hij nogmaals zijn handen en hij tracht met zijn ganse ziel het Onze Vader te zeggen. "Leid ons niet in verzoeking." Maar twee donkere ogen glanzen. Leo sluit de zijne in heftig verweer en werpt zich op de andere zijde. Die ogen zijn een hallucinatie. Hij wil ze wegbannen, hij dwingt zijn geest zich te concentreren op morgen, dan wacht hem veel werk, want — het zijn de ogen van zijns naasten vrouw.

* * *

Een briefje van Harry met het slot, "Morgenavond knijp ik er tussen uit naar huis, want 't is geen harden zonder jou en het kind", doet Anke dadelijk tot de terugreis besluiten.

"'t Benne langer ook kerels van niks!" schimpt Jan, die 't maar slecht hebben kan, dat Harry, toch eigenlijk een vreemde, zo ijskoud z'n rechten opeist.

"Ik ging niet," stookt Meikie. "Ik schreef heel mans terug: "Bestel je hond en blaf zelf"."

"Voor dat éne uurke, dat hij thuis kan zijn, ging ik geen paar weken alleen zitten kniezen. Ik keek wel uit!" Vader, achter zijn courant, kucht nadrukkelijk. Moeder, omdat ze 't haar plicht acht, sust: "Nou, nou, zo hoeft 't nou ook weer niet, maar drijverig is 't wel van Harry! Hij is er zelf hoor!" Ze heeft haar kleinkind op schoot en voert 't de avondpap. Met rode wangetjes en lodderige oogjes ligt 't tegen haar aan en hapt als 't haar uitkomt. "Moet je niet meer, m'n wijffie?" koost vrouw Van Dalen, "nou dan niet hoor!" Ze kust de zachte wangetjes en laat met haar vingers een denkbeeldig muisje lopen tot in het halsje van Corry, die schatert, nu weer klaar wakker. Ze slaat pardoes de courant uit Opa's handen. Van Dalen vangt het blanke, poezele knuistje en kust de vingertjes één voor één. "Morgen gaat ze in 't spoor, m'n lieverd!"

"'t Lijkt jou wel niet veel uit te maken, of ze blijven of niet!" snibt Opoe, door zijn berustende toon geprikkeld.

(Wordt vervolgd.)

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

Een Les . . .

Met een zucht van voldoening liet ik me die Zaterdagavond in bed rollen. Ondanks al m'n goede voornemens was het toch nog weer laat geworden. M'n husband maakte me er op attend dat het geen pas geeft zo laat naar bed te gaan op Zaterdagavond. "Dan heb je grote kans dat je je verslaapt".

Bovendien was zo'n jachterige drukke Zaterdagavond ook geen goede voorbereiding voor de Zondag.

Hoe je in een gezin met kinderen van de Zaterdag een "rustig, voorbereidende" dag kunt maken om dan de andere dag wéér een rustig goed voorbereidde Zondag te kunnen vieren, is *mij* een raadsel, maar ik ben dan ook maar een doodgewone huisvrouw.

Ik lag dan in bed en greep naar de wekker. Opwinden maar en bijstellen, want anders verslaap ik me *vast* en dat hoorde niet bij m'n plannen voor morgen. Bij ons mankeerde n.l. op Zondagmorgen altijd wel ergens iets aan en dat zou nu morgen eens ànders.

Mijn man loopt altijd te zeuren over organisatie. Dat is zoiets als z'n stokpaardje en hij rijdt het vaak.

Goed, even overlegde ik bij mezelf *hoe* laat ik op zou staan. Zeven uur? Nee, *dat* was te vroeg, goed voor een wérkdag en morgen was het Zondag.

Half acht dan maar, of . . . zou ik het wagen tot acht uur? Wel ja hoor, bedacht ik royaal, ik zou mezelf maar eens verwennen.

En . . . had ik alles niet prima in orde? Het kon niet mislopen deze keer.

De kleren van de kinderen hingen allemaal al klaar, aan de kapstok. De schoenen stonden, als soldaten in de rij, eronder. Er miste geen veter en ik had alle overhemden nagezien op de aanwezigheid, of liever op de àfwezigheid van knoopjes. Zélfs de psalmboeken lagen in afwachting, klaar op het orgel.

Nu zou het me eens benieuwen. Het gekste gebeurde altijd bij ons, juist als het slecht uitkwam. Vandaar m'n bezorgdheid voor veters en knoopjes.

Vaak ook wordt er Zondagsmorgens een broek van een hanger gehaald, een *keurige* vouw erin, maar nét op de verkeerde plaats.

Dat vindt m'n man dan gék, ik hoogstens vervelend. Tenslotte heeft *hij* 4 diepe vouwen in z'n voorhoofd die er *ook* niet behoren. Maar zanik ik daarover?

Nu is m'n man overdreven netjes en is al jaren bezig om op net zo'n overdreven manier *mij* die deugd bij te brengen.

Ik wed, dat hij zich al dikwijls stilletjes heeft afgevraagd, *hoe hij* toch aan zo'n slordige vrouw komt. Toch was het *toen* beslist geen schrikkeljaar!

Hij heeft al vaal opgemerkt dat de kinderen gelukkig goed netjes zijn. *Dat* hebben ze kennelijk van: "observer himself".

Maar nu ga ik verder vertellen van die Zondag. Alles ging best. We stonden op tijd op en deden met elkaar de dingen die gedaan moesten worden.

Al zingende laveerde *ik* met de stofzuiger door de kamers, liep alsmaar zuigende, door de gang, nààr de slaapkamer alwaar het eindstation is.

Voordat ik de stofzuiger daar wegzette deed ik nog gauw hier en daar even een haal, onder het bed door en links en rechts aan de kant, inmiddels schichtig achterom kijkend of m'n bétere helft dit ook zag.

Want ik bevond me nu op verboden terrein. Ik mag n.l. de slaapkamers op Zondag niet stofzuigen. En daarom is het denk ik, iedere Zondagmorgen weer aan, een soort temptation voor me om toch gauw even door die kamer heen te roetsen.

"Stil maar, stil maar", sus ik als hij z'n mond opendoet, "stil maar hoor, hij *staat* al in de kast."

Zo, nu mezelf nog wat op knappen en dan konden we op ons gemak naar de kerk rijden. Ja, het liep bijna als op rolletjes, die morgen. Dat wil zeggen: tot ik aan m'n nylons toe was. Ik had ze de vorige avond nog gedragen en één hing over de stoel, die schoot ik gauw ààn, de àndere was spoorloos. Nu rook ik trouble.

Want als er iets zoek is bij mij dan vind ik dat nooit direct weer terug. Dat duurt altijd uren en soms dàgen.

Overal zocht ik nu. Onder het bed onder de kast, zelfs achter, hoewel dat natuurlijk te gek was. Toen haalde ik vliegensvlug het bed weer àf. In m'n haast slingerde ik het héle zaakje over de vloer, rukte de kussens van hun plaats. Niets!

Zonder me nu om de rommel op de vloer te bekommeren, begon ik in de kast te rommelen. Eerst voorzichtig, later al wilder en wilder. Ik realiseerde me nu twee dingen tegelijk: n.l. dat ik de preek van de dominé nu wel zou mis lopen, maar die van m'n echtgenoot *zeker* niet!

Woedend smeet ik de kastdeur dicht en begon in haast de dekens weer op bed te gooien. Gelijk ging de deur open: ben je . . . . begon hij, om gelijk te stoppen bij het zien van de rommel op de vloer. Ik voelde het: dit was onvergeeflijk slordig.

"Ben je nou toch helemààl simpel?" ("dit laatste woord is trouwens vrij vertaald door mij").

Ja, ik wàs waar hij me voor hield en bijna radeloos er nog bij!

Zocht ik wat? Ja, wat dàcht hij dan?

M'n éne nylon was zoek en, nee, ik had beslist geen andere. Dit was m'n lààtste paar.

Aan z'n gezicht kon ik zien dat hij dacht: wàt een organisatie.

Demonstratief begon *hij* nu weer van het bed te halen dat *ik* er al weer opgelegd had. Met argus ogen werden de dekens aan beide kanten bekeken. Alsof de "nylon" dààr aan zou kleven. Dit leverde echter geen resultaat op. "Weer een dollar naar de maan", gromde hij. Twéé kwartjes, verbeterde ik snel Eén "nylon" héb ik immers nog?

Opéèns had ik nu ook door waarom het mensdom tegenwoordig naar de maan wil! Gelukkig kon ik nog net m'n mond houden, ik voelde het nu wel héél zeker: het was nu geen tijd voor grapjes. Ze zouden onverbiddelijk te pletter slaan tegen *zijn* woedende gezicht.

Resoluut draaide hij zich op eens om. Vooruit, zei hij tegen het wachtende kroost, het is tijd, in de car! But what about mom, informeerde het kroost. Mom is staying home, she is *not* feeling too well.

Nu, *dat* kon ik beamen, terwijl ik man en kinderen nakeek. Ik voelde me miserable en schaamde me diep.

Geheel ontredderd ging ik op de rand van het bed zitten te huilen. Nu had ik *zo* m'n best gedaan en nu liep het *toch* nog mis. Kon ik dan nooit iets goed doen? Had ik het nu niet eerlijk geprobeerd? Moedeloos begon ik de rommel op te ruimen en dacht onderwijl aan de mensen die nu op weg naar de kerk waren. En aan mijn plaatje dat nu leeg zou zijn.

Opeens was het of ik de dominé z'n stem hoorde, de wet voorlezende: Ik ben de Here uw God en: gedénk de Sabbathdag dat gij die *heiligt*. Heiligt, herhaalde ik zachtjes bij me zelf, ik moet de Zondag heiligen. En wat heb ik gedaan vanmorgen en al die andere Zondagen? Gezorgd dat ik klaar kwam. Met kunst en vliegwerk alles in orde maken zodat we toch maar op tijd in de kerk konden komen. Maar *heiligen*? Had ik *dat* ooit bewust gedaan? Nee, als ik eerlijk mezelf onderzocht was daar altijd bitter weinig van terecht gekomen en ik wist al sinds dat ik een kind was, dat God het van me *vroeg!* En ik hield het de kinderen altijd voor. Maar wat deed ik zelf?

Opeens verlangde ik hevig om in de kerk te zijn, met de anderen. Maar ik wist het, het was *nu* te laat. Terwijl ik de rommel opruimde wist ik het héél zeker, het moest anders met me en toen ik klaar was ben ik neergeknield en toen werd mijn slaapkamer opeens veranderd in een bedehuis en voelde ik toch nog Gods nabijheid die ik opeens zo nodig had. Wat is het toch heerlijk als je alles zo maar aan God vertellen kunt, zélfs zulke onmogelijke toestanden zoals die zich bij ons soms voordoen.

En ik besefte het gelijk: ik had te *weinig* die alledaagse kleinigheidjes bij God gebracht. Al die kleine verdrietelijkheden en tegenslagen, ik had het niet zo nodig geacht om die in m'n gebed te betrekken. Wat was dat toch dom geweest want nu voelde ik me toch zo opgelucht.

Blij ging ik verder m'n gang, onderwijl bedenkende hoe ik m'n man van m'n ondervinding zou vertellen.

We hebben *toch* nog een fijne Zondag gehad!

's Maandagsmorgens toog ik weer *vol* moed en ijver aan het werk. Het blijde gevoel van de vorige dag was er nog altijd en het maakte dat ik de anders zo saaie werkjes opeens niet meer zo eentonig vond. Hoewel ik nog iedere keer aan die verdwenen kous moest denken, verliep m'n werk vlot. Voor twaalven hing de was aan de lijn.. Na het eten, toen man en kinderen weer weg waren begon ik gauw aan de kamers. Gauw even wat bijstoffen en dan nog even de stofzuiger er over, dan was alles netjes. De stofzuiger zoog niet zo best en daarom ging ik maar even naar buiten om het zakje leeg te schudden en toen . . . Wel misschien begrijpt u het al wel. Toen kwam die nylon uit de zak vallen. Dat had ik nu van m'n kunsten op Zondag. Natuurlijk had ik hem zomaar ergens neergegooid en zo Zondagmorgen opgezogen.

Langzaam liep ik naar binnen, bij mezelf overleggende of ik dit m'n man zou vertellen of niet. Maar een ding was wel zeker: ik had m'n les geleerd.

CANADIAN FEDERATION OF CHR. REF. LADIES SOCIETIES

Men verzoekt ons mede te delen, dat ook dit jaar een Kerstliturgie is samengesteld. Bestellingen kunnen worden opgegeven bij Mrs. M. Brandsema, 655 Colborne St., Brantford, Ont. De verenigingen wordt aangeraden deze bestellingen zo spoedig mogelijk in te zenden, teneinde van tijdige toezending verzekerd te zijn.

CANADA EN HET RUIMTE TIJDPERK

(C.S.) — De leek die over exploratie van het "Outer Space" luchtruim leest krijgt de indruk dat deze wordt uitgevoerd in de vorm van een hardnekkige wedstrijd tussen de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie, waaraan de kleinere naties geen deel hebben. Het is een wedstrijd die soms wat kinderlijk aandoet daar Amerikanen en Russen elkander schijnen te betwisten wie de eerste ruimtesatelliet heeft afgeschoten, of het eerste ruimtevoertuig met een levend wezen erin, de eerste maanrakket of de eerste bemande ruimtevlucht gemaakt heeft.

In feite is het alleen in *de ruimtetechniek*, dat wil zeggen de constructie van de complexe en kostbare voertuigen die de "Outer Space" ingezonden kunnen worden, dat de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie heden ten dage ver de andere landen vooruit zijn. Dit komt omdat de twee kolossen bereid waren — of misschien gedwongen werden door hun leidende posities in onze verdeelde wereld — enorme bedragen opzij te leggen voor de constructie van wapens die de ruimte ingeschoten worden zoals de "intercontinental ballistic missiles". Zoals reeds zo dikwijls het geval is geweest, leidde militaire noodzaak tot wetenschappelijk onderzoek waarvoor geen fondsen beschikbaar zouden zijn geweest indien het onderzoek alleen voor vredelievende doeleinden nodig geweest zou zijn.

Daarentegen heeft menig land bijgedragen tot de *ruimtewetenschap*, dat wil zeggen de studie van de verschijnselen van Outer Space voor zuiver wetenschappelijke en praktische vredelievende doeleinden. Canada behoort ook tot deze landen, met bijdragen die van bijzonder belang zijn.

Het werk op het gebied van de ruimtewetenschap wordt in Canada vericht door de universiteiten en door twee grote regeringsinstanties, de National Research Council en de Defence Researd Board. Het is zo uitgebreid dat hier slechts enkele voorbeelden genoemd kunnen worden.

Een van de belangrijkste ontdekkingen die gedurende het International Geophysical Year gedaan werden was dat de stralingsgordel die de aarde omgeeft het meest intensief is boven de equator, het geringste boven de magnetische polen. In deze laatste streken heeft de Mens de beste kans door de atmosfeer heen te dringen in de ruimte daar hij daar de minste bescherming tegen uitstraling nodig zou hebben. Daar de Magnetische Noordpool in Canada ligt moeten belangrijke studies over uitstraling in onze Arctic gemaakt worden. Dit is het doel van de raketbasis der Defence Research Board in Ford Churchill, Manitoba, waar Arobee raketten worden afgeschoten om proeven te nemen in de opperste atmosfeer. Sommige van de neuskegels met hun ingewikkelde instrumenten worden in de laboratoria van de Defence Research Board in Valcartier, Quebec, ontworpen en vervaardigd.

Een ander studieonderwerp is de reactie van menselijke wezens op uitzonderlijke hoogte, zeer grote snelheid, hevige snelheidsvermeerdering, plotselinge samendrukking en gewichtsloosheid. Dit zijn problemen die moeten worden opgelost voordat ruimtetochten door menselijke wezens ondernomen kunnen worden. Veel fundamenteel belangrijk werk op dit gebied verricht door de Defence Research Medical Laboratories in Downsview, Ontario.

Ieder ruimtevoertuig wordt beinvloed door verschijnselen zoals cosmische stralen, meteoren en meteorieten. Deze worden grondig bestudeerd door de wetenschapsmensen van de National Research Council. Het grote nieuwe Radar Laboratory in Prince Albert, Saskatchewan, heeft onder andere tot taak reeds in de ruimte aanwezige voertuigen op te speuren en na te gaan, wat daarmee gebeurt.

Door deze en vele aanverwante werkzaamheden zorgen canadese geleerden en technici ervoor dat Canada niet achter zal blijven bij de exploratie van en overwinning over de Ruimte.

Amerika schaamde zich voor God

In verband met Chroestsjew's bezoek aan Amerika heeft Dr. Carl McIntire, de president van de Internationale Raad van Christelijke Kerken, de volgende verklaring afgelegd:

Terwijl we Chroestsjew beledigd hebben door hem bepaalde onzedelijke taferelen uit een Hollywood film te laten zien, zijn we niet bereid geweest hem te doen horen hoe wij God aanroepen om een zegen voor het voedsel dat wij eten.

Ofschoon dat de gewoonte is geweest bij dergelijke aangelegenheden, werd geen zegen gevraagd bij het begin van de maaltijd toen Nikita Chroestsjew voor het diner op het Witte Huis werd ontvangen. De burgemeester van New York deed eveneens het gebed vervallen bij een stadslunch in het Commodore Hotel en de leiders uit het zakenleven dankten God niet voor het voedsel bij het diner, dat door de Economische club werd aangeboden.

Een van de meest algemeen aanvaarde gewoonte in de huizen van deze natie is het eenvoudige aanroepen van God wanneer we aan tafel gaan om te eten. Aangenomen werd dat Chroestsjew hierheen gebracht werd om onze normale manier van leven te zien. Maar wij hebben er zorgvuldig voor gewaakt om hem niets te laten zien van ons geloof in God. Om de Russen te ontzien werd God er buiten gelaten toen de Verenigde Naties werden georganiseerd. Niet voordat wij God eren en Zijn zedenwet erkennen in het handelen met een man als Chroestsjew zulle we bevrijd worden van onze huidige verlegenheid.

Aan de andere kant is Chroestsjew, terwijl hij God verwerpt, er in San Francisco toe overgegaan ons te onderrichten hoe de communisten de leer van Jezus Christus in hun stelsel opnemen. Geen slavenrijk, gebouwd op de verwerping van God en de menselijke ziel, heeft enige overeenstemming met de leer van onze Zaligmaker, Jezus Christus.

Wij zijn in gebreke gebleven Chroestsjew onze geestelijke kracht te laten zien en zijn verdraaiing van de Christelijke waarheid te verwerpen. Zijn idee van naastenliefde is totalitaire slavernij.

(I. C. N.)

FUR-BEARING TROUT ?

There definitely is no such thing as a fur-bearing trout. This assurance from the Royal Ontario Museum of Zoology in Toronto may, it is hoped, halt the frequent inquiries being received from persons who have seen these supposed "furred fish" curiosities in stores or elsewhere.

Dr. E. J. Crossman, Assistant Curator of the Museum's Department of Fishes, sets the whole thing straight in the following explanation to the Ontario Department of Lands and Forests Conservation Information Section:

"We are periodically assailed by hoaxes of one form or another — the unusual or unreal which is brought to the attention of the public usually in hopes of making money in some way.

"There has been in the last few months a "gimmick' of the type circulating in stores in the city of Toronto. At least once a week someone phones the Department of Fishes at the Royal Ontario Museum asking for explanation or arbitration. Someone has seen a fish purported to be a 'fur-bearing trout'; an argument has ensued, wagers made and they want to know if there is such a fish or not.

"Mr. Phil Rhynas, Chief of the Division of Operations of the Ontario Department of Lands and Forests, had one of these 'fur-bearing trout' presented to him by the Michigan Outdoor Writers. The Museum borrowed this example of the hoax to explain to the public via television that there is no such creature as a fur-bearing trout."

Dr. Crossman explained that fur is a characteristic of that group of animals known as mammals and it is impossible for fish te develop such an external covering. The example supplied by Mr. Rhynas, Dr. Crossman said, was produced by R. C. Jobe, taxidermist, in Sault Ste. Marie, Ontario. The label reads:

"Fur-bearing trout, very rare, caught while trolling in Lake Superior off Gros Cap near Sault Ste. Marie, District of Algoma. It is believed that the great depth and the extreme penetrating coldness of the water in which these fish live have caused them to grow their dense coat of (usually) white fur."

Dr. Crossman explains that close scrutiny of the so-called fur-bearing trout clearly reveals this man-made creature to be a trout overlaid with a piece of pomestic rabbit fur stapled to the back surface of the trout and carefully glued around the gill-cover, the chin and the fins.

"So, for the information of the public and those public service organizations, including teachers, librarians and others, to whom the public turn for answers, there is no authentic fish resembling in any way a fur-brearing trout," Dr. Crossman concludes.

ANSWER

X-WORD PUZZLE

■	S	P	E	D	■	A	C	H	E	■
S	P	A	D	E	■	N	O	E	L	S
H	O	L	E	Y	■	C	O	R	A	L
A	K	I	N	■	P	O	L	I	T	E
M	E	■	■	S	A	N	■	T	E	D
S	N	A	P	P	Y	■	E	A	R	S
■	■	S	E	A	R	I	N	G	■	■
L	A	P	S	■	O	L	D	E	S	T
E	R	I	■	E	L	L	■	■	H	O
A	E	R	I	A	L	■	F	L	A	K
S	T	A	N	S	■	A	L	I	K	E
H	E	N	C	E	■	W	O	M	E	N
■	S	T	A	R	■	N	E	E	R	■

BEVOLKING OVER 17.5 MILJOEN

Naar schatting is de bevolking van Canada per 1 September tot over de 17.5 miljoen gestegen. De toename in de eerste acht maanden van 1959 was 266 duizend, ongeveer evenveel als in dezelfde periode van het vorige jaar (267 duizend) maar veel minder dan in 1957, toen de bevolking van Canada in acht maanden met 401 duizend toenam.

De statistieken vermelden dat van de provincies Ontario nog steeds de snelste toename van de bevolking heeft, n.l. een toename van 103.000 tot een totaal van bijna 6 miljoen. Quebec volgt met 77.000, totaal iets over 5 miljoen. Alberta is derde met 25.000 en een totaal van 1¼ miljoen en dan volgt B.C. met een toename van 18.000 tot ruim anderhalf miljoen.

Around the World

TIEN MILJOEN CHRISTENEN IN INDIA

"The Christian Handbook of India" schat het aantal christenen in India op tien miljoen tegen 8,1 miljoen in 1951. Vier miljoen daarvan zijn rooms-katholiek. De grootste protestantse kerk is de kerk van Zuid-India met 1.141.000 leden. Van de 96 kleine en kleinste zendings- en missie-instellingen die naast de oude en grote verenigingen op dat gebied werkzaam zijn, zegt het jaarboek, dat zij tengevolge van de confessionele versplintering vaak meer schade brengen dan nut. De grote verenigingen voor zending en missie hebben de leiding van hun arbeid meestal overgedragen aan de jonge inheemse kerken.

CHRISTELIJK ONDERWIJS IN JAPAN

Pastor Matsuo van de Gereformeerde Kerk van Japan heeft medegedeeld dat men in het a.s. voorjaar een Christelijke "high school" hoopt te openen. Hij zei daarover: De geschiedenis laat zien dat vele van de vroegere zendings-scholen te kort geschoten zijn in het bewaren van hun uitgesproken Christelijk karakter en dat maar weinigen van de leerlingen hun weg gevonden hebben naar de kerk. Wij hebben het ideaal gekoesterd kinderen van Christelijke ouders een werkelijk Christelijke opvoeding te geven en zo bij te dragen aan de hoop voor een nieuw Japan. Zeven jaar geleden zijn we begonnen met een kleuterschool, en daar is ieder jaar een klas aan toegevoegd. Dit jaar beginnen we aan de eerste klas van een "High School" en ons doel is daar ieder jaar een klas aan toe te voegen totdat de school volledig is. Een actie is begonnen om 13.000.000 yen bijeen te brengen voor schoolgebouwen en slaapzalen. Ons ideaal is een gezonde en sterke opvoeding van de nieuwe generatie op het fundament van God's onfeilbaar Woord.

DE BIJBEL ALS "FOTOROMAN"

"Bibel und Gemeinde" deelt mede dat Italianen, die geen belangstelling meer hebben voor de bestudering van de gewone Bijbel, de gebeurtenissen van het Oude en Nieuwe Testament thans in de vorm van een "fotoroman" kunnen volgen, en vraagt of wij ook dit niet moeten zien als een teken des tijds.

De uitgever heeft medegedeeld dat deze uitgave in 72 of meer afleveringen zal verschijnen, in tijdschrift formaat. De prijs zal ongeveer f 1.— per aflevering bedragen. Er wordt verder bericht dat aan deze uitgave hebben meegewerkt 900 eerste-rangs en 400 tweederangs toneelspelers en duizenden anderen. Er worden 22.000 foto's toegezegd.

Het eerste nummer is verschenen onder de titel van "De Bijbel" en laat de gebeurtenissen van Adam en Eva in fantasierijke foto's zien. Voor de tekst wordt de populaire volkstaal gebruikt. Zo laat men de slang tot Eva zeggen: "Waarom kom je niet wat dichterbij? Ben je zo bang van me?" En na de zondeval schikt zich een als een jonge Tarzan uitgedoste Adam in het onveranderlijke met de woorden: "Het geeft niets om te huilen en te vertwijfelen. Tranen helpen niets."

Dwars door Canada

De twee "mounties" die in Hong Kong gestationeerd zijn om, zoals we in ons vorig nummer schreven, paal en perk te stellen aan het clandestien emigreren van Chinese families naar Canada, hebben al een goed resultaat op hun werk. Eigenlijk nog niet op hun werk, maar alleen hun komt was al van invloed. De reisbureaux en vliegdiensten konden meteen een sterke teruggang in het aantal boekingen voor Canada bemerken. Bij een bepaalde vliegdienst werden zelfs 90% van alle reserveringen voor Canada opgezegd.

Twee bedenkelijke feiten zijn reeds aan het licht gekomen. Ten eerste, dat de organisatie die de Chinezen aan valse papieren hielp onmiddellijk en rechtstreeks uit Ottawa gewaarschuwd schijnt te zijn. Ten tweede, dat het vrij zeker is, dat onder de duizenden Chinezen, die illegaal Canada zijn binnengekomen verschillende politiek zeer onbetrouwbare personen gerekend moeten worden.

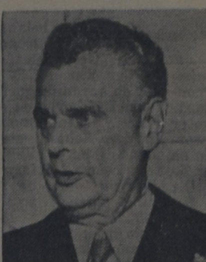
Een beter bericht betreft de werkgelegenheid, waarover we veertien dagen geleden een ietwat mistroostig geluid moesten laten horen. Volgens de nieuwste berichten is de lucht boven de arbeidsmarkt flink opgeklaard. Het Dominion Bureau of Statistics meldt dat er op 13 September slechts 213.000 werkzoekenden waren tegen 239.000 in Augustus. Vergeleken bij het nummer van vorig jaar September (271.000) ziet het er dit jaar helemaal rooskleurig uit.

Het percentage, dat de werklozen uitmaken van de totale "labor force" was half September 3.4%, hetgeen volgens de deskundigen dicht bij het bereikbare ideaal ligt.

Zoals gewoonlijk is het cijfer, dat ingeschreven staat bij het Arbeidsbureau iets hoger dan het aantal werkelijk werkzoekenden, nl. op 17 September 258,591. Ook dit cijfer is 7% lager dan het getal van Augustus en 20 procent beneden het aantal ingeschrevenen in September 1958.

Op grond van deze cijfers mag aangenomen worden dat voor de komende winter de verwachting vrij wat gunstiger kan zijn dan het vorig jaar, toen een toppunt van 538.000 werklozen in Januari werd bereikt. Dit alles natuurlijk als er geen stakingen, zoals de huidige in de Ver. Staten, roet in het eten gooien.

Prime Minister Diefenbaker heeft een rondreis door de provincie Quebec gemaakt om in die provincie meer support voor zijn Conservatieve partij te zoeken. Hij heeft hard gewerkt, elke dag reizen, spreken en handjes geven, van 's morgens 8 uur tot laat in de avond. Toen hij terugkwam noemde hij het een vacantie, waarin hij naar zijn zeggen veel plezier gehad heeft. Eén van de journalisten, die hem bij zijn terugkeer ondervroegen over zijn belevenissen, vroeg een beetje vermaakt: "Noemt U dat een vacantie?", waarop de Prime Minister uitbarstte: "Voor mij was het een vacantie." Het schijnt nog waar te zijn ook, want in de regel heeft Mr. Diefenbaker geen enkele last van vermoeidheid na zo'n campagne.

De Canadese appels zijn beroemd, maar er dreigt een ernstige concurrent, nl. een "altijd dragende" appelsoort, gekweekt in Zuid Afrika. De boom begint vrucht te dragen met anderhalf jaar en draagt zijn geel met kersenkleurige vruchten tenminste tweemaal per jaar. Een Amerikaanse kwekerij zal proberen, deze boomsoort in Noord Amerika in te voeren.

De zojuist gepubliceerde cijfers van het D.B.S. te Ottawa tonen aan dat het handelstekort van Canada in de eerste 7 maanden van 1959 gestegen is tot $ 459.8 miljoen, vergeleken met $ 198.7 miljoen in dezelfde periode van 1958. De waarde van de Canadese import steeg met 10.3% tot $ 3.3 miljard. De Canadese uitvoer daarentegen nam slechts met 1.6% tot $ 2.8 miljard toe.

De ontwikkeling wordt in Canada met enige bezorgdheid gadegeslagen. Tegenover een vrij sterk gestegen totale import, staat slechts een exportvergroting naar praktisch één land, te weten de Verenigde Staten. Canada's afhankelijkheid van de Amerikaanse markt neemt dus de laatste maanden weer toe.

De stijging van de totale import wordt toegeschreven aan Canada's economisch herstel. Daarnaast gaat echter ook van de hoge Canadese dollarkoers een voortdurende aanmoediging uit naar buitenlandse producenten, wier goederen in vergelijking met de dure Canadese dollar, "goedkoop" blijven.

Canada's Eerste Schooljuffrouw

(Door Loraine Porter.)

Zonder een cent, slechts met een klein bundeltje onder haar arm, kwam Marguerite Bourgeoys naar de wildernis van Canada in een tijd, toen de Iroquois Indianen, die overal op de loer lagen, nog zeer geducht werden.

Heden ten dage denken we aan Marguerite Bourgeoys als Montreal's eerste schooljuffrouw — een levendig jong meisje uit de 17de eeuw, dat verlangde om haar huis in Troyes in Frankrijk te verlaten en het onderwijs-zaad te planten bij de vlietende wateren van de St. Lawrence.

Eerst wilde de Maisonneuve, die in 1641 uitgezonden was om een kolonie te stichten op het eiland Montreal, haar niet toestaan te komen vanwege de gevaren en ontberingen, die te groot waren voor een vrouw. Maar tenslotte ontving Marguerite Bourgeoys de nodige machtiging en kwam in het jaar 1653 in Canada aan om kosteloos in haar moedertaal les te geven. Toen haar schooltje groeide bracht ze nieuwe krachten over van Frankrijk om haar te assisteren.

Toen groepen meisjes naar Canada gezonden werden als "protégé's" van de Koning om de bruid te worden van de kolonisten, werden ze onder de hoede van Marguerite Bourgeoys geplaatst. En deze wijze vrouw was de raadgeefster van haar beschermelingen bij hun beslissingen inzake huwelijk, wanneer jonge mannen zich een vrouw kwamen zoeken. Deze moesten zich dan aan haar voorstellen om door haar goedgekeurd te worden, en het ging allemaal erg zakelijk toe. Zowel degenen, die het hof maakte als die het hof gemaakt werd, was volkomen vrij om de aanstaande vrouw of man te accepteren of te weigeren, maar als het huwelijk plaats vond, was Marguerite Bourgeoys aanwezig om er een bijzonder gelukkig feest van te maken.

In 1665 opende deze veelzijdige Franse onderwijzeres een nijverheidsschool, "La Providence" genaamd, voor oudere meisjes dan die van de oorspronkelijke school. In een primitief huis werd huisvlijt zoals spinnen, weven en naaldwerk onderwezen.

Toen vertegenwoordigers van de Koning Montreal bezochten, geraakten zij zo onder de indruk van de vooruitgang van het onderwijs in de wildernis, dat zij hun goedkeuring gaven voor de permanente vestiging van de religieuze onderwijs-organisatie, gesticht door Marguerite Bourgeoys, zowel toen als nu bekend als de "Congregation of Notre Dame".

Omdat Marguerite Bourgeoys een practische vrouw was, die onder primitieve omstandigheden leefde, verzocht ze, dat haar instituut een onderwijsstaf zou krijgen van lekezusters, die niet in een klooster woonden. Deze vroegere onderwijzeressen, die de vrijheid hadden om daarheen te gaan, waar zij het meest nodig waren, waren in staat om Canada's levensstandaard door ontwikkeling op te voeren.

Tegenwoordig staat er een lang, wit gebouw in Montreal, dat de naam draagt "Collège Marguerite Bourgeoys". Het is bijna streng in zijn eenvoud van ontwerp, en er is een sfeer van waardigheid, kalmte en afzondering omheen. Wanneer de massieve deur zich sluit achter een nieuwe leerlinge, bevindt ze zich in een echt Franse atmosfeer. Aan ieder wordt een klein, ordelijke kamer toegewezen, waarin een smal bed staat, een ladenkastje, een schrijftafel en een stoel. Geen vloerkleed versiert de kraak-heldere vloer.

Er is één belangrijke regel in het Collège Marguerite Bourgeoys: altijd Frans spreken, en zo goed mogelijk.

Aan de lange tafel, waaraan leerlingen en onderwijzend personeel hun ontbijt, lunch en diner gebruiken, wordt slechts Frans gesproken. De lessen worden geheel in het Frans gegeven. Het leerprogramma bevat grammatica, conversatie, klankleer, literatuur en geschiedenis. Aan iedere Engels sprekende leerling wordt een Franse metgezellin toegewezen, die geen Engels spreekt, en 's avonds wandelen ze samen over het terrein achter het College, terwijl ze Frans praten. Temidden van studie en ontspanning gaan de dagen rustig en plezierig voorbij in deze onderwijs-gemeenschap, die de charme bezit van een cultuur afkomstig van die van het oude Frankrijk.

Marguerite Bourgeoys stierf in Januari 1700, maar haar geest leeft voort in de onderwijzende zusters, die het werk, begonnen door deze onzelfzuchtige vrouw, voortzetten.

A letter from HOLLAND

(Vervolg van pag. 5)

hatelijkheden over socialisten gedebiteerd; 'rode honden' moet hij hen hebben genoemd. Het bestuur van de Avro zag hierin aanleiding om hem te schorsen. Maar toen gingen van links en rechts, vooral ook van links, stemmen op, die betoogden dat een Nederlander de vrijheid heeft in een restaurant in een particulier gesprek socialisten of anderen uit te maken voor wat voor beesten hij maar wil. En van iedere gewenste kleur.

We mogen in Nederland echter niet schelden. Speciaal scheldwoorden van antisemietische strekking hoort ons volk liever niet, na alles wat ons Joodse volksdeel in de oorlog heeft moeten lijden. Dat ondervond een Leidenaar, die zich tegenover een bioscoopdirecteur aan dit soort scheldwoorden was te buiten gegaan. De Procureur-generaal van het Haagse gerechtshof eiste een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van een week.

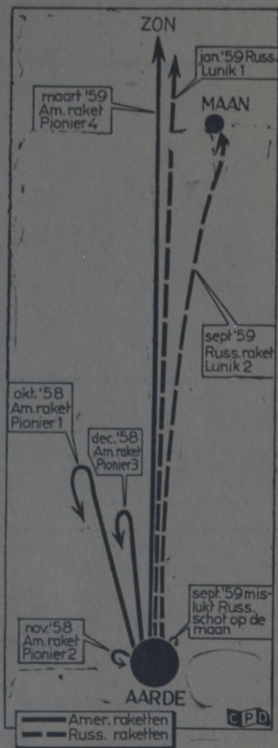
De president van de Wereldbank heeft een woord van lof aan Nederland doen horen. In 1949 was Nederland op één na de grootste geldlener van de bank, in 1959 had het al zijn verplichtingen afgelost. Op 't ogenblik is Nederland, in overeenstemming met zijn traditionele rol in internationale financiering, een van de belangrijkste verschaffers van hulpmiddelen aan de bank. Het is geen land, dat rijk is aan natuurlijke hulpbronnen. Het voelt de druk der bevolking meer dan de meeste andere landen: Hierdoor is het herstel, dat het Nederlandse volk in de afgelopen tien jaar heeft bereikt door hard werken, zelfdiscipline en financieel staatsmanschap des te meer bewonderenswaardig."

Onder dit bericht plaatsen we een ander, van geheel andere aard. Op een onderwijzersvergadering sprak de heer Van Hulst, een Hervormde kweekschool-directeur, over het verontrustende teruglopen van de belangstelling voor het bizonder onderwijs in ons land. Het verschil tussen bizonder en openbaar onderwijs wordt niet meer ernstig genomen. Wanneer het bizonder onderwijs nog veertig jaar doorgaat als de afgelopen veertig jaar, zal de historieschrijver vermelden, dat het bizonder onderwijs in ons land na tachtig jaren strijd heeft getriumfeerd, maar weer tachtig jaar later stierf aan zijn eigen overwinning.

Kort nieuws

Prinses Wilhelmina heeft gepleit voor een jaarlijkse herdenking van de verkeersslachtoffers.

Overleden zijn: twee bekende en geliefde Gereformeerde predikanten, Dr. Harrenstein en Ds Meyster, Rudolf Mengelberg, een musicus en oud-dirigent van het Concertgebouworkest en de oudste inwoonster van ons land, Christina Karnebeek—Bacx (Chrissemeuje), enkele dagen nadat zij haar honderdtiende verjaardag had gevierd.

Waarom WILLEN ZE NAAR DE MAAN?

Is het eigenlijk niet volslagen zinloos om de knapste techniek en vele miljarden dollars weg te gooien in een poging een grote klomp steen in zijn bezit te krijgen, waar de stilte van de dood heerst en waar geen vogel kan vliegen noch een vlag wapperen omdat er geen lucht is?

Zo ongeveer is de gedachtengang van hen die het belang van het lanceren van de maanraketten maar zeer laag aanslaan. Hebben zij gelijk?

Het antwoord is dat het gaat om de vermeerdering van de kennis met de schoten in het heelal. Meer kennis betekent grotere mogelijkheden die zonder al die proefnemingen niet bereikt zouden kunnen worden.

☆

De tocht van Columbus betekende voor de wereld ook heel wat meer dan zijn tijdgenoten vermochten te overzien.

Nieuwe werelden betekenden toen een nieuwe toekomst en zo is het ook nu met de pogingen om de maan te bereiken, die zonder twijfel zeer kostbaar zijn. Naar schatting kostte de reis van de Russische raket naar de maan ca. 14 dollar per mijl. Van de eerste pogingen af om de maan met raketten te bereiken tot het moment dat de eerste mens een voet op de maan zal zetten, zal het gehele project naar schatting een bedrag hebben gekost dat ongeveer gelijk zal zijn aan de totale kosten van de eerste wereldoorlog.

DE BAAN VAN DE LOENIK 3 (OKT. '59)

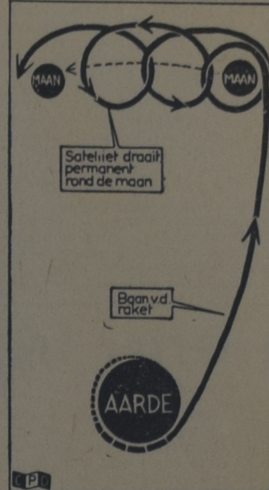

DE VOLGENDE STAP . . .

KRIJGT DE MAAN EEN RUSSISCHE SATELLIET?

Geleerden in Moskou hebben gesproken over de Russische plannen in de ruimtevaart. Volgens deze geleerden is de volgende stap die men zal ondernemen het lanceren van een raket, vermoedelijk een versie van de T-3 die ca. 33 m. lang is, die en satelliet in een baan rond de maan moet brengen. Als alles goed gaat zal deze satelliet rond de maan blijven draaien en deze op zijn tocht door het heelal vergezellen, waarbij een schat van gegevens wordt verzameld. Een dergelijk plan is met recht gecompliceerd te noemen waarbij de kans op succes precies zo groot is als de kans op mislukking. De moeilijkheden die men moet overwinnen bij een dergelijke lancering zijn zeer groot. Als de snelheid van de raket maar een paar kilometer beneden de berekende snelheid blijft zal de satelliet voor de maan geheel uit de berekende baan raken. Is de snelheid van de satelliet, als zij in de aantrekkingskracht van de maan komt, te groot dan schiet de satelliet langs de maan en valt in een baan rond de zon, zoals reeds bij 2 satellieten (1 van de Russen en 1 van de Amerikanen) is gebeurd. Komt de satelliet met de juiste snelheid binnen een afstand van 35.000 km. van de maan dan wordt zij, door de aantrekkingskrachtvelden van de maan, zon en de aarde in een baan rond de maan "gedwongen".

HET VOLGENDE RUSSISCHE PLAN..
SATELLIET ROND DE MAAN

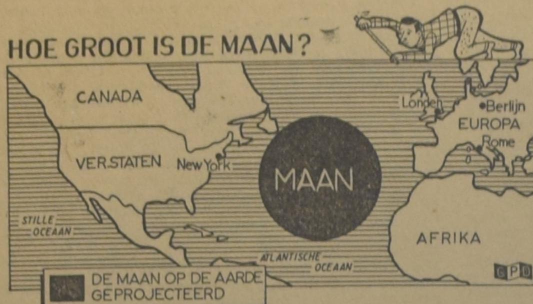

☆

Zonder enige twijfel speelt bij een verantwoording van de schoten op de maan de militaire kant een rol mede. Thans reeds werken GENERAL MOTORS, WESTINGHOUSE ELECTRIC en DOUGLAS AIRCRAFT aan verdedigingssystemen waarin de maan een strategi-

(Vervolg op pag. 11)

(Vervolg van pag. 10)

sche plaats zal innemen. Zonder enige twijfel ontwerpen ook de Russen een dergelijk systeem, waarbij het o.a. mogelijk zal zijn om van de maan af met stralen ruimteschepen te vernietigen die van de aarde opstijgen.

Toch nemen de militaire belangen niet de grootste plaats in; de strikt wetenschappelijke kant van de lanceringen op de maan zijn van de grootste betekenis en de wetenschap heeft er dan ook het grootste belang bij dat de greep op de maan wordt voortgezet.

Op dit moment werkt de geleerde die zich met de bestudering van het heelal bezighoudt als een geblindoekte in een diepe afgrond, door het feit dat de atmosfeer rond de aarde de waarnemingen van de sterren zeer ernstig stoort. Pas buiten de aardse atmosfeer is het mogelijk om het heelal zonder de vertroebeling door onze atmosfeer te onderzoeken. Op de maan, die praktisch geen dampkring bezit, zou men een ideaal waarnemingsstation kunnen inrichten en zo zouden wij een kennis van het heelal verkrijgen die normaal onbereikbaar is.

Is het de mens eenmaal mogelijk een voet op de maan te zetten dan openen zich niet alleen mogelijkheden om het klimaat op de aarde te veranderen, maar heeft men ook een bijna ideaal "vliegveld" voor het maken van reizen in de ruimte. Te bezien blijft nog of de maan in dat geval ook geen leverancier van energie en grondstoffen kan worden want vermoedelijk bevat de maan, chemisch gebonden, bijna alle elementen die ook op aarde voorkomen. In een soort broeikas geplaatst zullen bepaalde voedingsplanten er vermoedelijk 3 à 4 x zo snel en beter groeien dan op de aarde.

Een toekomst waarin de mens de maan bezit kan mogelijkheden openen waarvan het belang niet te overzien is. De maan wordt dan, figuurlijk gesproken, "naar beneden" gehaald en aan de aarde vastgekoppeld. Wanneer dit gebeurt zal het wereldbeeld van onze aarde drastisch worden gewijzigd en zal men een "ruimtepolitiek" zien ontstaan. Dan kunnen er geen internationale gebeurtenissen meer plaats vinden zonder dat de maan zijn invloed zal doen gelden op de te nemen besluiten. Voor een grote staat zal het niet meer voldoende zijn dat hij kan wijzen op zijn invloed in de wereld; noodzakelijkerwijs zal dat land ook zijn invloed in de ruimte moeten kunnen onderstrepen.

ORTHODOXIE EN FUNDAMENTALISME

Het woord "fundamentalisme" wordt tegenwoordig vrij veel gebruikt. In vele gevallen zonder dat zij, die het uitspreken, neerschrijven of aanhoren, precies weten wat dit woord inhoudt. Het wordt meestal gebruikt in ongunstige zin. Als men bijv. in Nederland zegt dat er in de I.C.C.C. veel fundamentalisten medewerken, is dit al voldoende om vele Gereformeerden en andere Christenen de schrik op het lijf te jagen.

In Bezinning wijdt Prof. Schippers een artikel aan "Biblicisme en Fundamentalisme". Hij zegt daarin o.a.:

"Fundamentalist is een scheldwoord geworden. Niemand wil er graag voor uitgemaakt worden. Iedereen, die enige band gevoelt aan de grote reformatorische tradities en toch voor fundamentalist wordt uitgekreten, waarschuwt tegen de vereenzelving van Fundamentalisme en Orthodoxie. Intussen kan men zich, wanneer men voor fundamentalist wordt uitgekreten, in goed gezelschap bevinden. Het lot trof namelijk Barth en Berkouwer, Van Til en Stonehouse."

Prof. Schippers citeert vervolgens de Algemene Winkler Prins Encyclopaedie, die schrijft onder het hoofd Fundamentalisten:

"dat met dit woord wordt aangeduid een groep Christenen in de Verenigde Staten, die, verontrust door liberale theologie en evolutieleer, zich voor het godsdienstig, kerkelijk leven, voor opvoeding en politiek terugtrekken op de fundamenten. Ze gaan uit van de onfeilbaarheid van de Bijbel, ook naar de letter, en verwijten aan het modernisme ongeloof in de maagdelijke geboorte, de lichamelijke opstanding en wederkomst des Heren. Zij willen niets weten van de nieuwere bijbelwetenschap."

Ook wordt geciteerd wat Prof. Stonehouse over het fundamentalisme schrijft in de Christelijke Encyclopaedie.

Stonehouse zegt daar o.a. dat fundamentalisme oorspronkelijk en goeddeels tot op heden een term is, die een typisch Amerikaans godsdienstig stelsel aanduidt. Hij deelt mee dat tot de schrijvers van de fundamentals ook geleerden behoorden als B. B. Warfield en James Orr. Ook maakt hij duidelijk, dat fundamentalisme een standpunt is dat zijn aandacht en verdediging richtte op de fundamentals, de grondbeginselen van het Christelijk geloof, en dat in een tijd dat vele Christenen in Amerika tot het inzicht gekomen waren, dat de krachtige aanvallen van liberalisme en modernisme de overwinning hadden behaald op verschillende voorstellingen van het Christelijk geloof.

Stonehouse schrijft ook dat bij het ontstaan en de ontwikkeling van het fundamentalisme naar voren kwam, dat het een enigermate op zichzelf staand verschijnsel is, dat wegens bepaalde accenten en eigenaardigheden niet zonder meer met het begrip orthodoxie vereenzelvigd kan worden, en spreekt o.a. over "het on-kritisch-rechtlijnige denken van hun opvattingen, die vooral de problematiek van geloof- en wetenschap simplificeren.

Op de vraag: Wat is het nu? antwoordt Prof. Schippers:

"Wanneer we het allemaal bij elkaar nemen, komt fundamentalisme ons voor als een merkwaardige rationalistisch-wettische versimpeling en verschraling van de resultaten der orthodoxe traditie in de dogmatische bezinning gecombineerd met een ouderwets biblicistisch omgaan met bijbelteksten."

De Presbyterian Guardian publiceerde enige tijd geleden een artikel dat de bekende Calvinistische theoloog Prof. J. Gresham Machen in 1935 schreef over "Wat is orthodoxie?" Het blad merkt op dat vele lezers, juist in verband met met de discussie, die over verschillende van deze termen gaande is, dit artikel nu nog even interessant en actueel zullen vinden als 20 jaar geleden.
kunnen gebruiken.

Prof. Machen stelt de vraag welke term we het best kunnen gebruiken om ons standpunt duidelijk te maken, en zegt o.a.:

"Wat mij betreft, ik kan niet zeggen dat ik veel houd van de term "fundamentalisme". Ik wil ook inderdaad geen spitsvondigheden gebruiken in deze belangrijke zaken. Als iemand mij de vraag stelt of ik een fundamentalist of een modernist ben, zeg ik niet: "Geen van beide". In plaats daarvan zeg ik: Wel, U gebruikt een terminologie, waar ik niet van houd, maar als ik ditmaal Uw terminologie mag gebruiken, zodat U duidelijk moogt begrijpen wat ik bedoel, dan wil ik zeggen als U me vraagt of ik een fundamentalist of een modernist ben, dat ik een fundamentalist ben van den beginne af aan."

Prof. Machen bespreekt dan de namen, die door Bijbelgetrouwe Christenen nogal eens worden gebruikt. "Conservatief" vindt hij wat koud. Dit woord zou ook de indruk kunnen wekken dat iets wordt vastgehouden alléén omdat het oud is. "Evangelisch" acht hij een mooie uitdrukking, maar hij meent dat dit woord niet voldoende duidelijk weergeeft de positie van hen, die willen vasthouden aan het leerstellige systeem van de Westminster Confessie. Daarom geeft hij de voorkeur aan "orthodox", waarmede uitgedrukt wordt dat iets in overeenstemming is met de Bijbel. Maar uit dit artikel blijkt duidelijk dat Prof. Machen niet aarzelde zichzelf een fundamentalist te noemen als dit gewenst was om zijn standpunt voldoende duidelijk te maken. (I.C.N.)

Kasteel "for Sale"?

De beroemde Hertog van Bedford, die zijn erfelijk kasteel in Engeland voor het publiek heeft opengezet en daarmee veel geld verdient, heeft een bezoek gebracht aan het "namaak"-kasteel Casa Loma te Toronto en gezegd dat hij het wel wilde kopen. Casa Loma is eigendom van de city Toronto.

Hi Neighbours!

There is an advertisement on the radio from a newspaper in which a sleepy voice asks: What in the world is going on? And the answer in song: If you read the news, you'll know.

That anyone can be so sleepy in these news-filled days to ask that question is almost unbelievable. Every week an outstanding 1) news item is put before us, by radio, television or "in the news". That way we become very much acquainted 2) with our large world. Famous people are travelling to visit other famous people. Decisions 3) are made which affect 4) the lives of all of us, discussions are held, which are of such importance 5) that the fate 6) of nations may be completely changed.

Lately across the pages of our newspapers in Canada and the U.S.A. the well-known "Red Feather" is displayed 7) and series of human interest stories 8) are printed so that we may all become acquainted with the needs and sufferings of others.

There is a lot of suffering in the world and anything done to relieve 9) it should be supported 10). One might become immune to the suffering around him because there is so often a campaign started to raise money but if you are on the receiving end of these campaigns to relieve human suffering the story would be very much different.

And not only in our country there is a need for relief in distress, but in every corner of the globe the same need seems to arise. Once in a while it is well if we really give it serious thought and reflect in thanksgiving if we have been spared the sorrow and grief of sickness and real poverty. And when people come to ask you for a donation, you might sigh and think: Again? What will be next, for it is very true, our budget is being stretched by many open hands but we might be grateful that we are able to help someone else a little instead of having to apply for help, financially or otherwise.

A picture in yesterday's paper brought this home 11). It showed the very well-know and loved Dr. Albert Schweitzer who was visiting West Germany and stopped in Frankfurt where the citizens handed him a document making him honorary mayor of the city. His picture was taken and as is his habit 12) of refusing 13) publicity — he wards off this attention with a wave of the hand. A man of importance, yet he seeks no praise and seeks no rewards. We know from articles and books how much he has really done in general and in the medical mission which he founded in 1913 in French Equatorial Africa in particular.

He directs this medical mission himself and innumerable patients are ever grateful for what he does for them. This man has received fame and was awarded the Nobel Price. What he has done is surely wonderful, but so is the work of many others, whose names are seldom heard and little notice is given of their sacrifices.

There are so many diseased 14) being helped every day in those faraway countries where missionaries, doctors and nurses and helpers go to lend their ability and skill 15) to relieve them. The Chr. Ref. Church too has many such faithful workers in many parts of the world: New Mexico, Nigeria, Japan, Indonesia, on Formosa and elsewhere. Everywhere they meet the same problem: illness, and they are readv to heal the body first, if possible. Having made this valuable contact they try to heal the sin-sick soul.

Diseases of our part of the world most dreaded 16) perhaps are cancer, heart disease, polio or muscular sclerosis and others. Similarly the disease of leprosy is dreaded in tropical and equatorial countries.

With all that modern medicine can accomplish 17) there are still 12.000.000 people affected 18) by this disease throughout the world. Of these, not more than 100.000 can be given in-patient treatment at hospitals. Many can receive treatment and remain with their families. Some 1.500.000 people are treated this way and this number is increased every year.

Keeping leprous people apart from the rest of the community is now recognized 19) as unnecessary. It is not as infectious as people always have imagined 20) and can be treated as any other communicable disease. Specialists all over the world are hoping that soon all countries will realize the importance of treating the patients early, rather than isolate them. If a patient receives treatment in time there will be less likelihood of deformity 21). The illness does not spread as easily as T.B. Healthy persons are not as apt to contact 22) the disease as those who are weak and is not this the case with any illness that is contagious 23), even the common cold?

The cause of the disease is still unknown but much has been done to cure it. Some 7000 people were cured last year. Rev. Murray H. Feist, New Zealand, secretary of the International Mission to Lepers wrote in the newspapers about a drug 24) which if it could be applied to all sufferers would wipe out leprosy. But the problem lies in bringing all sufferers within reach of it.

But we need not think that this disease is only found in Africa and other countries in tropical zones. There are leprosy patients in our country too as well as in the U.S.A. The disease was first brought to a doctors attention in 1815 when a Mrs. Joseph Benoit contracted the illness 25) and died as a result of it in 1828. She lived in New Brunswick and here a small leprosarium (or lepers' hospital) was built on Sheldrake Island in the Miramichi River near Newcastle in 1844. The following year it had 18 patients. In 1849 the hospital was moved to Tracadie, N.B. It is 125 miles north of Moncton. In 1868 the religious hospitaliers of St. Joseph took over staffing of the institution and administration formerly handled by the provincial government was taken over by the federal government. Since then another leprosarium was built on Bentick Island, B.C. but it was closed in 1954.

Now there are 10 lepers who occupy a 12 room wing of the modern 103 bed Dominion Government Hospital which has grown from the original leprosarium. The sturdy brick building is fronted by a broad expanse of lawn and serves a 3500 population area. Although only staff, clergy 26) and relatives are allowed in the leprosy section the institution handles all types of cases from tonsilectomicis to heart troubles. The lepers, few bearing the marks usually associated with the disease live in comfortable and cheerful surroundings. Each has to himself a bright room, toilet and shower. No member of the staff has ever contacted the disease. A total of 356 patients have been treated in Tracadie since it was opened in 1849.

It can be said of this disease as of many others, that a stigma is attached 27) to it which should be erased by all people. Anyone who returns home after treatment and cure can be dealt a disasterous blow 28) to his morale by relatives or friends. No one is discharged unless he is classed as non-infectious.

There is a new name for the disease, namely Hansen's Disease, so named after the Norwegian physician 29) Gerhard Armauer Hansen who discovered the disease.

But unlike modern ways and means for treatment in Canada, doctors who work amongst the natives of Africa where the disease is so wide-spread have not the conveniences 30) we enjoy. There the patients are often so ill, the disease so far advanced that treatment is difficult.

It is possible that we have at any time heard missionaries on tour who are home on furlough 31) describe these conditions or shown slides and films. Then you become aware of the difficulties they face. There is a Christian Hospital in N. Nigeria, W. Africa, where Drs. L. Den Besten and Edward Stehouwer together with nurses Bena Kok, Mea Mast, Jean Van Beek and Ella Boer labour many hours each day. The Med. Tech. is Mr. Harold Padding. There is also a school for leprous girls where Miss Geraldine VandenBerg gives instruction.

These people deserve our admiration but more than that our prayers. As a missionary, Rev. Rolf Veenstra writes in The Banner of Aug. 7, 1959 after a dangerous experience while on his way back to the mission field in the Sudan, Africa:

"I am especially grateful when I think of the protection I enjoyed in the long miles to and from Africa. When our big new airplane crashed on its first landing after our take-off from home, without injury to anyone, I recalled that the little prayer booklet which the Mission Boards distributed, had Kunav — my present station — listed for intercession that day. It warmed my heart to think that God had providentially provided for this, and that thousands of loving hearts were praying about a need that they knew nothing of, but which God was seeing."

That makes us partners with our missionaries. Prayer-partners Rev. Veenstra calls us in a letter to those who are interested in the work. It is not always money that can help the most; although you can't expect results without financial backing in mission work, but let us never forget missionaries sacrifice their lives sometimes, they give up so much, and we as interested fellow christians sometimes feel that to remember them in prayer each day is a sacrifice. Here too, we may well remember the golden rule of Matth. 7 : 12 and place ourselves in the position of a missionary who felt no one cared enough to write, to give or to pray for him in his difficult task.

Let's all become prayer-partners with our missionaries.

Greetings from
YOUR NEIGHBOUR.

Een kleine hulp

1) opvallend; 2) bekend; 3) besluiten; 4) beinvloeden; 5) zo belangrijk; 6) het lot; 7) vertoond; 8) verhalen van menselijke lotgevallen; 9) verlichten; 10) gesteund; 11) leerde mij dit; 12) gewoonte; 13) afwijzen; 14) zieken; 15) bekwaamheid en kunde; 16) meest gevreesd; 17) bereiken; 18) aangetast; 19) beschouwd; 20) zich ingebeeld; 21) misvorming; 22) vatbaar; 23) besmettelijk; 24) geneesmiddel; 25) de ziekte kreeg; 26) geestelijkheid; 27) een brandmerk verbonden is aan; 28) kan een catastrofale schok toegebracht worden; 29) dokter; 30) gerieven; 31) met verlof, vacantie.

Mr. and Mrs. Harry Voortman were married in the First Christian Reformed Church of Hamilton. The Rev. T. C. Van Kooten officiated. The bride is the former Ann VanderWal, daughter of Mr. and Mrs. John VanderWal of Hamilton.

KERKNIEUWS

CHR. REF. CHURCH

Beroepen te Worthington, Minn., H. A. Venema te Toronto, Ont.

Te Forest, Ont. J. Cooper te Ashley, N. Dak. (German Ref. Church).

Te Rusk, Mich. R. H. Hooker te Cornwall, Ont.

Aangenomen naar Forest, Ont. J. Cooper te Ashley, N. Dak. (German Ref. Church).

Bedankt voor Lynden, Wash. J. H. Piersma te Edmonton, Alta.

Rev. S. Terpstra die enige tijd geleden een autoongeval had in Michigan is uit het ziekenhuis ontslagen en in Fruitland, Ont. terug gekeerd.

KERKDIENSTEN IN NEW BRUNSWICK

Ten gerieve van studenten, militairen en andere, tijdelijk in New Brunswick verblijvende leden van de Christian Reformed Church wordt ons verzocht, de volgende bekendmaking te publiceren:

"De predikbeurten voor de groep Fredericton-Keswick, New Brunswick, van de Christian Reformed Church zullen voor de volgende 3 maanden zijn als volgt:

Op Zondag 8 November 1959: Ds. Kranenburg van Athens, Ont.,

op Zondag 6 December 1959: Ds. Schrotenboer van Ottawa, Ont.

op Zondag 3 Januari 1960: Ds. Hooker van Cornwall, Ont.

De kerkdiensten zullen worden gehouden in het gebouw van de Orange-Lodge te Keswick Ridge, N.B., ca. 10 mijl van Fredericton. De ochtenddienst vangt aan te 10.30 uur en de middagdienst te 2.30 uur."

DUNCAN, B.C. — Zaterdag, 10 October werd in de basement van de Chr. Ref. Church een kerkeraden-conferentie gehouden van Vancouver Island, waarbij ook oud-leden waren uitgenodigd. De drie predikanten van V. I. waren eveneens aanwezig, terwijl Courtenay-Campbell River niet vertegenwoordigd was. Het programma werd verzorgd door Victoria. Mr. Bomhof had de leiding en na het zingen van Psalm 25:2 en 6 ging hij voor in gebed. Vervolgens las hij Spreuken 4 en sprak een woord van welkom. De notulen van de vorige vergadering werden na een enkele opmerking goedgekeurd en toen was het woord aan de spreker Mr. Westerhuis. Als onderwerp behandelde hij "Kerk en opvoeding".

Dat dit een breed terrein is, bleek wel uit de bespreking die na de pauze volgde. Christelijke scholen, de verschillende verenigingen en jeugdorganisaties, zij vormen één geheel. De inleider legde vooral de nadruk op het gezin, waar de eerste vorming moet plaats hebben en de kerk heeft de taak hierbij te helpen en toezicht te houden.

Neutraal zijn werd door de spreker van de hand gewezen, wij hebben te kiezen, voor of tegen en op de ouders rust de verantwoordelijkheid, de belofte bij de doop gedaan, waar te maken. In alles, eerst het Koninkrijk Gods en alle dingen zullen ons worden toegeworpen. Dit vraagt onze gehele inzet en offervaardigheid.

Bij punt rondvraag werd voor de volgende conferentie, welke we in Maart 1960 hopen te houden, Port-Alberni aangewezen het programma te verzorgen. Na het zingen van Psalm 42 : 1 en 3 ging de inleider voor in dankgebed en sloot de voorzitter de vergadering.

TERRACE, B.C.

On Oct. 2nd the ordination of our first minister took place. The service was conducted by the Rev. L. Tamminga of Smithers-Telkwa. The Rev. G. Van Laar from Zillah (Wash.) (who has been the home missionary for Central B.C. for a number of years) preached the sermon and read the ordination form. The Rev. W. De Jong from Houston charged the new minister, the Rev. James Huizinga, who came to Terrace from Munster (Ind.). The Sunday following Rev. Huizinga held his inaugural sermon based on 1 Cor. 2 : 1—5. In the week before a welcome-evening was held, and Rev. and Mrs. Huizinga were assured by church and societies that they were very welcome in the Terrace congregation, words and songs of praise to God for His goodness and love, but also comical notes and music filled the evening. It is the hope and prayer of the consistory, that together we as children of the Reformation may go on from this milestone with new courage, greater love and as faithful witnesses. Only to Him be the Glory.

G. Hiemstra (clerk).

INGEZONDEN

THE CHRISTIAN SEAMEN'S HOME AND IMMIGRANT'S AID NOG STEEDS OP POST

Hier en daar is men van mening dat The Christian Seamen's Home and Immigrant's Aid in Hoboken (New York) reeds gesloten is. Men heeft de indruk dat het werk daar reeds is afgelopen. Hier schuilt een misverstand. De beslissing van de Synode is dat de inrichting het werk voortzetten zal totdat de Holland America Line verhuist naar de overkant, dat is de New York kant van de Hudson River. Het zal echter nog wel even duren voor het zo ver is.

Intussen worden de zeelieden in grote getale verzorgd in het tehuis. Het is een toevlucht voor hen die ver van huis zijn. Ze gevoelen zich daar thuis. De sfeer is daar rustig. De zeeman wil ook wel eens rustig zijn. Rock and Roll mag wel eens in de smaak vallen, maar op de duur wint de beschaafde muziek het. De zachte tonen van classieke en opgewekte melodien hebben toch hun aantrekkelijkheid. De gezangen en de volksliederen met bekende wijzen vinden een weerklank in de ziel. Zelfs onder het schrijven van een brief wordt er soms geneuried. Het gaat er echt huiselijk toe.

De hulpbehoevende reiziger die maar een half woordje laat vallen wordt steeds geholpen. Alles dat redelijk is wordt aangewend om het oude moedertje tegemoet te komen. Grootvader reisde gerust verder want alles werd voor hem geregeld. Huisgezinnen die met kinderen komen als landverhuizers worden bijgestaan. Ja, wij zijn er nog steeds om mensen van dienst te zijn.

Soms krijgen wij wel eens het gevoel alsof men ons daar in Hoboken vergeet. Want vaak is de bodem van de geldlade goed te zien, en wordt het soms wel wat benauwd. Maar ook weer, als er een nood bekend gemaakt wordt dan springt men bij. Daar is het bestuur dankbaar voor. Niettemin, als het kind geen eten krijgt totdat het van magerheid haast ineenstort, dan wordt het nooit vet. Wilt U daarom wat meer geregeld helpen?

Groetend, ook namens het bestuur,

Ds. D. Grasman Chaplain.

Mr. C. Lont, Treas.
116 Heights Ave.
Fair Lawn, New Jersey.
U.S.A.

CLASSIFIED ADS

ARE EASY AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our new standard-rates below:

— — —

Birth-announcements	$ 2.50
Engagement-announcements . . .	$ 2.50
Marriage and anniversaries . . .	$ 3.50
Notifications of death	$ 3.50

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00.

For every word more 5 ¢.
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Door Gods goedheid werden wij verblijd met de geboorte van een welgeschapen zoon en broertje

SIDNEY - JAMES

Mr. & Mrs. J. Bandstra.
John.
Teena.
Ann.
Dorothy.

Smithers, B.C., Box 95.
15 Oct. 1959.

Gode dankbaar geven wij kennis van de voorspoedige geboorte van een dochtertje en zusje

WILMA CONNY

H. Dijkhuis.
N. Dijkhuis—Laernoes.
Michiel, Gerard, Henk en Clarence.

1320 Beth Street.
Wallaceburg, Ont.

Op Donderdag 15 October nam God tot Zich, in de leeftijd van 13 maanden, ons aller lieveling

MARJORIE CORA.

De Verbondsbelofte is onze troost.

A. A. Kuyvenhoven—
C. J. Kuyvenhoven.
Doorduin
en kinderen.
Newmarket, Ont.
209 Main Street North.

Heden nam de Here plotseling van ons weg onze zo innig geliefde Vrouw, Moeder en Grootmoeder

ELIZABETH TOERING—KOORNSTRA,

op de leefdtijd van 65 jaar.

De diepbedroefden:

Lemmer:
A. Toering.
Willem en Tjitske Toering,
Arend, Wilhelmina, Wiebe, Elizabeth, Maaike, Roelof.
Jelle en Pietertje Toering,
Arend, Riemy, Elizabeth, Koos, Willem.
Toronto:
Maaike en Siebren Venema,
Ricky en Elizabeth.
Bowmanville:
Albertje en Willem Vander Bijl,
Eddy en Elizabeth.
Toronto:
Dieuwke Toering.
Iemkje en Jim Vander Veen.

Lemmer, Nieuwedijk 67.
20 October 1959.

De Heere nam plotseling uit de familiekring weg ons lief nichtje

GRETHA PETRUSMA.

Ze werd 5½ jaar. Nu is ze bij Jezus, van Wiens Liefde ze graag zong.

22 October.

Mr. en Mrs. G. Assies.
Alice en John.
Claire.
Harmien.

R.R. 3, Hagersville, Ont.

Melkgeld $ 3200 per maand

For sale een grote dairy farm. 2 huizen in goede staat. 3 barns, één nieuw voor 100 koeien. Barn cleaner, bulk cooler voor 66 bus. Tractors, ploegen, baler, side delivery rake. Enz enz. Alle nodige machinerieën voor een grote farm. 100 melkkoeien. Melkcontract met 10% surplus; een goede dairy waar de melk heen gaat. Eigen gaswel voor verwarming en heet water voor huis en barn. 2 silo's. Het is de moeite waard om deze farm te zien als U een groot gezin heeft en een farmer is. Vraagprijs $ 125,000.00 met $ 30,000.00 down. Over het down is te handelen.

Schrijf of bel LI 9-3894

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.

The Lord willing we hope to commemorate the 25th wedding anniversary of our beloved parents

JAN POLS
and
GEERTJE W. POLS—FILIUS

Oct. 31, 1959.

Their thankful children:
Femmij.
Aafke.
Gordon.
Peter.

Oakwood Drive, R.R. # 3,
Pickering, Ont., Canada.

APARTMENT TE HUUR

Grote zitkamer, kleine slaapkamer en keuken; vrije ingang. 877 Upper James Street, Hamilton. Telefoon FU 5-2573.

Voor terstond een goede

FARM TE HUUR

100 acre met groot huis en barn in Guelph. Inl. A. Koens, 154 Glasgow St., Guelph.

APARTMENT TE HUUR

voor een echtpaar, waarbij de vrouw genegen is mee te helpen in het eieren bedrijf. L. Van Harten, Box 2247, Clarkson. Phone TA 2-0792.

For Sale:

GROCERIES BUSINESS

in Southern Alberta: Groceries, Vegetables, Fresh Meats. Good town location. Building for rent. 1958 turnover $ 130.000. Stock and equipment $ 20.000. Letters under number 1257, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Gevraagd in Weston, Ont.

VROUWELIJKE HULP

1 dag per week, 9 uur v.m.—4 uur nam. Loon $ 7.00. Andere hulp aanwezig. Omgeving Scarlett Rd./Lawrence. Bel op Mrs. Lippay, CH 1-5283.

SJOELBAKKEN

6 ft. lang, met 20 schijven, uit voorraad leverbaar. Kosten zijn voor Ontario $ 10.— en voor andere provincies $ 11.— franco naastbijgelegen station onder C.O.D. Zend cheque of money-order in met Uw order, dat bespaart C.O.D.-kosten.

Het vanouds bekende adres:

J. LYCKLAMA
898 Appleby Line, Burlington, Ont.

VERRAS

Uw familie in Holland eens met een

Foto

gemaakt bij U thuis.
3 verschillende opnamen.

Formaat 13x18 cm., 5 x 7"	$ 3.50
Nabestellingen	$ 1.00
Briefkaart formaat	$ 2.75
Nabestelling	$ 0.75

Bel HENK KLAASEN
Guelph - TA 2-4408
48 Eramosa Rd.

---

155 ACRE DAIRYFARM

Op deze farm zijn 2 huizen en grote barn, machineschuur, garage en chickencoop. Een der huizen heeft centrale verwarming, heet en koud water en is voorzien van badkamer. Dit huis is geschikt voor een groot gezin. Het tweede huis is verhuurd. 27 stuks vee, enige varkens en alle benodigde machinerieën in zeer goede staat van onderhoud zijn in de koop begrepen.

De vraagprijs is $ 35,000.— met $ 6,500.— down. Hypotheek beschikbaar tegen 6% en lage afbetalingen.

Deze farm is geheel gelegen aan Highway no. 3 en het land is van zeer goede kwaliteit.

Vraag verdere inlichtingen aan:

KRAAIJ AND SCHRIEL. REALTORS
29¼ King Street. St. Catharines, Ont.
Tel.: WEbster 4-1813 of WEbster 4-1563

FARMS FARMS

12 ACRES. Een der beste fruitfarms aan Lakeshore Road, 6 mijl van St. Catharines, beplant met perziken, zure en zoete kersen, enkele peren, druiven en aardbeien, 2 barns. 2 huizen, waarvan één ultra modern, met 4 slaapkamers, 2 badkamers met ceramic tiles, livingroom, diningroom, keuken met ceramic tiles, kelder met centrale verwarming enz. Vraagprijs $ 33,000.— met $ 7,000.— down, de rest in één hypotheek, betaalbaar $ 1000.— per jaar en interest à 6%.

TUINDERS BEDRIJF

10.000 voet onder glas, 40 ton koelhuis, 3 acres zandig land, gedraineerd en ondergrondse aansluiting voor stadswater irrigatie, ultra modern 3 slaapkamer bungalow, alles nieuw gebouwd. Vraagprijs $ 45,000.— met half cash.

NAAST CHRISTIAN KERK EN SCHOOL

4¼ ACRES groenten farm, grote schuur, truck, tractor en alle benodigdheden, 7 kamer huis voorzien van alle gemakken. Er is ook een klein greenhouse met mogelijkheden van uitbreiding. Vraagprijs $ 28,000 met $ 6,000.— down.

Contact: **Medard Verdegem**
3 Benson Drive, St. Catharines, Ont. - Phone WE 4-1948

S. D. Costen & Co. Ltd.
24 King Street, St. Catharines - Ph. MU 5-5447

The Lord has called to Himself

GRETHA PETRUSMA,

member of our Sunday school at the age of 5.

Suffer the little children to come unto me and forbid them not for of such is the kingdom of God.

Oct. 22nd, 1959.

Aylmer Christian Reformed Church.
Aylmer, Ont.

ADVERTEERT IN CALVINIST-CONTACT

Verdien een boek . . .

Het kost U niets om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt. Maak gebruik van het gemakkelijke formulier, dat bijna wekelijks op de achterpagina van dit blad wordt afgedrukt.

Onze lijst van Premieboeken

Voor 1 abonnee:

M. Apperloo,	De laatste tocht
L. H. Stronkhorst,	Kinderen der Mensen
A. M. Briggs,	Het is mijn broeder
Jouke Brouwer,	De nieuwe Aarde
Jo Van Dorp-Ypma,	Domine in Laodicea
M. E. 't Hart	Woningruil
P. Terpstra,	De einder is te ver
Henk Krijger,	De witte duiven
P. Terpstra,	De kleine Residentie
Marjorie Buckingham	Broad is the way (Meisjesboek)
Joo Kalmijn—Spierenburg	Moeder vertelt verder
M. A. M. Renes—Boldingh	Het Licht wint (Kerstverhalen)

Ook als premie beschikbaar een van de volgende "Pocket books" uit de z.g.n. Boeketreeks van Uitgeverij J. H. Kok.

HERLEEFD VERLEDEN door Prof. Dr. A. Sizoo.
JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 1
Herdruk volgens de oorspronkelijke uitgave van Jacob en Pieter Keur. 254 bladzijden.
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2. 157 bladzijden.
DE HUMOR VAN DE BIJBEL, door Ds. Okke Jager.
HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door Prof. Dr. J. H. Bavinck.
VERLEIDENDE GEESTEN, door Ds. A. B. W. M. Kok.
HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek.
DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.
JOHANNES CALVIJN, zijn leven en werk, door Dr. R. Schippers.

Voor 2 abonnees:

Arjen Miedema	Gesprekken met Gabriel
Ds J. J. Buskes Jr.	De komst van het Koninkrijk (Bijbels Dagboek)
Ds G. Lugtigheid e.a.	Gebonden Schoven (Bijbels Dagboek)
Dr Elsa Pereira d'Oliveira	Hygiëne van de vrouw
Prof. Dr J. Waterink	Brieven aan jonge mensen

Voor 3 abonnees:

Landverhuizers, door P. J. Risseeuw.
Trilogie in één band. 1. Vrijheid en brood
2. De huilende wildernis
3. Ik worstel en ontkom

Geert Dammers, door Aart Romijn.
Trilogie in één band. 1. De achtergrond
2. Het wonder der jaren
3. Het leven is goed

Voor 4 abonnees:

Dr W. M. Kruseman	De wonderwereld der biologie
W. W. Reys	Nederland zoals het was - zoals het is
C. Rijnsdorp	Op zoek naar het geheim
P. W. J. Steinz	De wonderwereld der beeldende kunst

DUXBURY
TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St. N. Phone GL 1-4288
Agent Canadian National Railway

WHITE ELECTRIC
84 Talbot Street — Telef. 289
AYLMER, Ont.
Radio's, Koelkasten, Fornuizen, Wasmachines, Lampen
Alle reparaties — Inrullen

FOR HOUSES,
Investment Properties,
Building Lots and Farms
in or near
TORONTO
see or write
HARRY SNOOK
with
Harvey Keith, Realtor
181 Eglinton Ave. East
HU 7-3333 or HI 7-1417

Voor goede prijzen en vlugge opruiming van Uw dood vee
Telephone (collect)
Ancaster MI 8-3939
GEORGE LUNSHOF

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....
Post-adres ....
....
Aangebracht door: ....
Naam ....
Post-adres ....
....
Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15 ¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....
Post-adres ....
....
....

OUD ADRES: